

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstoogmerk

Verschijnt elke zondag

Abonnementsprijs : 1.000 fr. per jaar

Postrekening nr. 3185.22

Beheer en Redaktie : Prof. Mr. Ridder René VICTOR, Britselei 40, 2000 Antwerpen

BEGINSELEN VAN SOVJETRECHT OP HEROPVOEDING DOOR ARBEID

Vertaald door Prof. René DEKKERS

Wet van de Unie der Socialistische Sovjetrepublieken tot de aanvaarding van de Beginselen van het recht der Sovjetunie en der Verenigde Republieken op heropvoeding door arbeid. (Mededelingen van de Opperste Sovjet der Sovjetunie, 32e jaargang, nr. 29/1479, 16 juli 1969, art. 247).

De Opperste Sovjet van de Unie der Socialistische Sovjetrepublieken beslist :

Art. 1. - De Beginselen van het recht der Sovjetunie en der Verenigde Sovjetrepublieken op heropvoeding door arbeid zijn aanvaard, en treden op 1 november 1969 in werking.

Art. 2. - Het Presidium van de Opperste Sovjet der Sovjetunie zorgt voor het in werking treden van de Beginselen van het recht der Sovjetunie en der Verenigde Republieken op heropvoeding door arbeid, en stelt een wetgeving op in aansluiting aan die Beginselen.

Art. 3. - De Opperste Sovjets der Verenigde Republieken zorgen voor het opstellen van een wetgeving der Verenigde Republieken in aansluiting aan die Beginselen.

De Voorzitter van het Presidium van de Opperste Sovjet der Sovjetunie N. Podgornyj

De Sekretaris van het Presidium van de Opperste Sovjet der Sovjetunie M. Georgadze.

Moskou, het Kremlin, 11 juli 1969
nr. 4074 - VII

Beginselen van het recht der Sovjetunie en der Verenigde Republieken op heropvoeding door arbeid.

Deel I. - Wetgeving op heropvoeding door arbeid.

Art. 1. *Opdrachten van de wetgeving op heropvoeding door arbeid.*

De wetgeving op heropvoeding door arbeid streeft ertoe, de uitvoering van het strafvonnis in die zin te richten, dat het niet enkel een beteugeling van een misdrijf uitmaakt, maar dat het de veroordeelde heropvoedt en herop-

leidt tot een gewetensvolle houding bij de arbeid, een stipt naleven van de wet, het in acht houden van de regels der socialistische samenleving ; dat ze het plegen van verdere misdrijven, door de veroordeelde of door anderen, voorkomt ; en dat ze de misdadigheid helpt uitroeien.

Nooit zal de uitvoering van het strafvonnis pijn aan den lijve veroorzaken, noch de menselijke waardigheid vernederen.

Art. 2. *Wetgeving op heropvoeding door arbeid.*

De wetgeving op heropvoeding door arbeid omvat onderhavige Beginselen, die de grondslag en de algemene regels uitmaken voor het uitvoeren van het vonnis ; andere wetten der Sovjetunie ; de wetboeken en andere wetten der Verenigde Republieken op heropvoeding door arbeid.

De uitvoering van het vonnis en van de maatregelen tot heropvoeding van hen die veroordeeld zijn tot vrijheidsberoving, deportatie, verbanning, heropleidingsarbeid zonder vrijheidsberoving ; het optreden van de bevoegde inrichtingen en organen, en de medewerking van de maatschappij bij het heropvoeden en heropleiden der veroordeelden worden geregeld bij onderhavige Beginselen, bij andere wetten der Sovjetunie, bij de wetboeken en andere wetten der Verenigde Republieken op heropvoeding door arbeid.

Het verzenden naar het tuchtbataljon wordt geregeld bij de wetten der Sovjetunie.

De uitvoering van andere soorten strafveroordelingen wordt geregeld bij de wetten der Sovjetunie en die der Verenigde Republieken.

Art. 3. *Toepassing der wetten op heropvoeding door arbeid.*

Ten aanzien van hen, die veroordeeld zijn tot vrijheidsberoving, deportatie of heropvoedingsarbeid zonder vrijheidsberoving worden de wetten der Sovjetunie toegepast, en die der Verenigde Republieken op wier grondgebied de veroordeelde zijn straf uitboet ; en ten aanzien van hen, die

tot andere straffen zijn veroordeeld, de wetten der Sovjetunie en die der Verenigde Republieken van de plaats der veroordeling.

Art. 4. Grondslag van de straf.

Grondslag van de straf en van op de veroordeelde toegepaste opvoedingsmiddelen is uitsluitend een in kracht van gewijsde getreden vonnis van een rechtbank.

Deel II. - Algemene regels voor vrijheidsberoving, deportatie, verbanning, heropvoedingsarbeid zonder vrijheidsberoving.

Art. 5. Instellingen en organen die de vonnissen der rechtbanken uitvoeren.

Vonnissen der rechtbanken inzake vrijheidsberoving, deportatie, verbanning en heropvoedingsarbeid zonder vrijheidsberoving worden uitgevoerd door inrichtingen en organen van het Ministerie Binnenlandse Zaken der Sovjetunie en van de Ministeries Binnenlandse Zaken der Verenigde Republieken.

De inrichtingen voor heropvoeding door arbeid worden opgericht of ontbonden door het Ministerie Binnenlandse Zaken der Sovjetunie en door de Ministeries Binnenlandse Zaken der Verenigde Republieken.

Art. 6. Waar de straf uitgeboet wordt.

Zij die voor de eerste maal veroordeeld zijn tot vrijheidsberoving boeten hun straf uit, in 't algemeen, binnen de grenzen van de Republiek op wier grondgebied ze woonden vóór hun arrestatie, of op wier grondgebied ze veroordeeld werden. In uitzonderlijke gevallen, en om heropvoeding en heropleiding van de veroordeelde efficiënter te maken, mag hij naar inrichtingen voor heropleiding van een andere Verenigde Republiek gestuurd worden.

Zij die eerder een straf van vrijheidsberoving uitgeboet hebben, ter dood veroordeelden wier straf in vrijheidsberoving werd omgezet bij wijze van gratie of amnestie, veroordeelden wegens bijzonder gevaarlijke staats misdaden, vreemdelingen en Statenlozen worden naar voor hen bestemde inrichtingen gestuurd, ongeacht de Republiek waar ze vóór hun arrestatie woonden, of waar ze veroordeeld werden.

Bij gebrek aan heropvoedingsinrichting in de Republiek waar ze vóór hun arrestatie woonden, of waar ze veroordeeld werden, mogen vrouwen die tot vrijheidsberoving veroordeeld zijn, personen die medische zorg behoeven en minderjarigen naar een heropvoedingsinrichting gestuurd worden in een andere Republiek.

De lijst der plaatsen waar tot deportatie veroordeelden hun straf uitboeten, en de lijst der plaatsen waar verblijf ontzegd wordt aan tot verbanning veroordeelden, worden opgesteld door de Ministerraad der Sovjetunie en de Ministerraden der Verenigde Republieken.

Zij die veroordeeld zijn tot heropvoedingsarbeid zonder vrijheidsberoving boeten hun straf uit in het oord waar ze arbeiden, of in andere oorden binnen het distrikt van hun woning.

Art. 7. Belangrijkste middelen tot heropvoeding en heropleiding.

De belangrijkste middelen tot heropvoeding en heropleiding zijn: het strafregime, maatschappelijk nuttige arbeid, heropleiding tot burgerzin, algemeen, beroeps- of technisch onderwijs.

Die middelen dienen aangewend naar aard en graad van

maatschappelijk gevaar van het misdrijf, naar de persoon van de veroordeelde, en ook naar zijn gedrag en zijn houding in de arbeid.

Art. 8. Rechtstoestand van hen, die vrijheidsberoving uitboeten, deportatie, verbanning of opvoedingsarbeid zonder vrijheidsberoving.

Zij die vrijheidsberoving uitboeten, deportatie, verbanning of opvoedingsarbeid zonder vrijheidsberoving, dragen de plichten en genieten de rechten bij de wet voor de burgers der Sovjetunie bepaald, met de bij de wet voor veroordeelden voorzien beperkingen, en die welke uit het vonnis van de rechtbank vloeien, alsook uit het voor bedoelde straf door onderhavige Beginselen en de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken bepaald regime.

Art. 9. Medewerking van de maatschappij bij heropvoeding en heropleiding.

De maatschappij werkt mede bij het heropvoeden en heropleiden der veroordeelden, en bij het uitoefenen van sociaal toezicht op inrichtingen en organen die de vonnissen der rechtbanken uitvoeren.

Vorm en aard van die medewerking worden bij de wetten der Verenigde Republieken bepaald.

Art. 10. Toezicht van de prokureur op het uitvoeren van de straf.

Toezicht op de juiste toepassing der wetten bij het uitvoeren der vonnissen ligt in handen van de Prokureur Generaal der Sovjetunie en van de hem ondergeschikte prokureurs, overeenkomstig het Reglement op de Prokura in de Sovjetunie. Naar aanleiding van het uitoefenen, uit naam van de wet, van het opperste toezicht op het inacht nemen van de wettelijkheid, moet de prokureur tijdig de maatregelen treffen tot voorkomen en uitroeien van alle inbreuk op de wet, wie ook de dader is, en tot dagen van de schuldigen vóór de rechtbanken.

Het hoofd van de inrichting en de bevoegde organen moeten de bevelen en schikkingen van de prokureur naleven, inzake het inacht nemen der bij de wet bepaalde regels aangaande heropvoeding door arbeid.

Deel III. - Vrijheidsberoving.

Art. 11. Soorten inrichtingen voor heropvoeding door arbeid.

De inrichtingen die vrijheidsberoving uitvoeren zijn: heropvoedingskampen, gevangnissen en heropleidingskampen.

Van hun vrijheid beroofde meerderjarigen boeten hun straf uit in een heropvoedingskamp of een gevangenis; minderjarigen beneden 18 jaar, in een heropleidingskamp.

Heropvoedingskampen zijn de belangrijkste soort inrichtingen voor hechtenis van veroordeelden die hun meerderjarigheid hebben bereikt.

De soort inrichting, met het gepaste regime, waar veroordeelden hun straf uitboeten, wordt door de rechtbank bepaald, op grond van art. 23 van de Beginselen Strafrecht der Sovjetunie en der Verenigde Republieken.

Art. 12. Hoe veroordeelden naar hun straf gericht worden.

Tot vrijheidsberoving veroordeelden worden naar hun straf gericht binnen de 10 dagen nadat het vonnis in kracht van gewijsde is getreden, of nadat het tot uitvoering betekend werd. De wijze waarop veroordeelden naar de inrichtingen voor heropvoeding worden gestuurd wordt bepaald door het ministerie van Binnenlandse

Zaken der Sovjet-unie, overeenkomstig artikel 6 van onderhavige Beginselen.

Blijkt het nodig, onderzoeksmaatregelen te treffen aangaande een door een ander persoon gepleegd misdrijf, dan mag de veroordeelde die zijn straf in een heropvoedings- of heropleidingskamp uitboet, in een isolator gehouden worden, of in een gevangenis, op bevel van de prokureur van de streek, het gebied, de Zelfstandige Republiek, gedurende 2 maand; op bevel van de prokureur van een Verenigde Republiek, gedurende 4 maand; van de Prokureur Generaal van de Sovjetunie, gedurende 6 maand.

Moest in zulk geval de veroordeelde vóór een strafrechtbank gedaagd worden wegens een andere zaak, waarvoor hechtenismaatregelen werden getroffen, dan worden de termijnen voor het houden in de isolator bepaald overeenkomstig artikel 34 van de Beginselen Strafvordering der Sovjetunie en der Verenigde Republieken.

In uitzonderlijke gevallen mogen zij, die voor de eerste maal tot vrijheidsberoving zijn veroordeeld wegens een niet erg misdrijf waarvoor de straf dient uitgeoefend in een heropvoedingskamp met gewoon regime, in een gevangenis of in een isolator gehouden worden, op bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken bepaalde wijze, voor het verrichten van huishoudelijke dienst.

Art. 13. Scheiding der veroordeelden in de heropvoedingsinrichtingen.

In heropvoedingsinrichtingen bestaan er afzonderlijke ruimten voor mannen en voor vrouwen, voor minderjarigen en voor volwassenen.

Mannen die voor de eerste maal tot vrijheidsberoving zijn veroordeeld worden gescheiden van hen, die zulke straf reeds uitgeoefend hebben; zij die voor de eerste maal veroordeeld zijn wegens niet erg misdrijven worden gescheiden van hen, die voor de eerste maal werden veroordeeld wegens erge misdrijven; vrouwen en minderjarigen worden gescheiden gehouden, overeenkomstig artikels 14 en 16 van onderhavige Beginselen. Worden van de overige veroordeelden gescheiden, en afgezonderd: veroordeelden wegens bijzonder gevaarlijke staatsmisdaden, bijzonder gevaarlijke recidivisten, ter dood veroordeelden wier straf in vrijheidsberoving werd omgezet bij wijze van gratie of amnestie. Vreemdelingen en Staatlozen worden in de regel van Sovjetburgers afgezonderd.

De heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken mogen scheiding voorschrijven van andere soorten veroordeelden.

De eisen van onderhavig artikel omtrent scheiding van veroordeelden gelden niet voor vrijheidsberoving in kuur-inrichtingen. Hechtenis in dergelijke inrichtingen wordt geregeld door het ministerie Binnenlandse Zaken der Sovjetunie, met goedkeuring van de prokuratura der Sovjetunie.

Art. 14. Heropvoedingskampen.

Heropvoedingskampen worden onderverdeeld in kampen met gewoon, versterkt, streng of apart regime, en in kolonies.

Mannen boeten hun straf uit in kampen:

met gewoon regime, wanneer ze voor de eerste maal veroordeeld zijn wegens niet erg misdrijven;

met versterkt regime, wanneer ze voor de eerste maal veroordeeld zijn wegens erge misdrijven;

met streng regime, wanneer ze veroordeeld zijn wegens bijzonder gevaarlijke staatsmisdaden, of wanneer ze reeds een straf van vrijheidsberoving hebben uitgeoefend;

met apart regime, wanneer ze bijzonder gevaarlijke recidivisten blijken te zijn. Ook ter dood veroordeelden

wier straf in vrijheidsberoving werd omgezet bij wijze van gratie of amnestie.

Vrouwen boeten haar straf uit in kampen met gewoon of met streng regime. Met streng regime: vrouwen die veroordeeld zijn wegens bijzonder gevaarlijke staatsmisdaden, zij die bijzonder gevaarlijke recidivisten blijken te zijn, alsook ter dood veroordeelden wier straf in vrijheidsberoving werd omgezet bij wijze van gratie of amnestie.

Boeten hun straf uit in kolonies, zij die vastberaden de weg der heropvoeding volgen, en die in zulke kolonies werden overgeplaatst op bij artikel 33 van onderhavige Beginselen voorziene wijze, uit kampen met gewoon, versterkt of streng regime.

Art. 15. Gevangenissen.

Boeten hun straf uit in de gevangenis: zij die veroordeeld zijn wegens erge misdrijven, en bijzonder gevaarlijke recidivisten, aan wie hechtenis in de gevangenis werd opgelegd, alsook zij die uit een heropvoedingskamp zijn overgeplaatst op in artikel 34 van onderhavige Beginselen voorziene gronden.

Boeten eveneens hun straf uit in de gevangenis: zij die overeenkomstig artikel 12 van onderhavige Beginselen in hechtenis verkeren, met het oog op huishoudelijke dienst.

In de gevangenis worden twee regimes toegepast: gewoon en streng.

Ondergaan het gewoon regime, zij die voor de eerste maal veroordeeld zijn en zij die uit het strenge regime zijn overgeplaatst.

Ondergaan het strenge regime: zij die reeds in de gevangenis hebben gezeten, zij die in plaatsen van vrijheidsberoving misdrijven hebben gepleegd, zij die uit een kolonie zijn overgeplaatst, zij die bij wijze van sanktie in wettige vorm naar het strenge regime zijn overgeplaatst.

Hechtenis in het strenge regime duurt van 2 tot 6 maand op de bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken bepaalde wijze.

Mogen het strenge regime nooit ondergaan: zwangere vrouwen en zogende moeders.

Art. 16. Heropleidingskampen.

Heropleidingskampen worden onderverdeeld in kampen met gewoon of met versterkt regime.

Ondergaan hun straf in kampen met gewoon regime: minderjarigen die voor de eerste maal zijn veroordeeld wegens niet erg misdrijven, en al de vrouwelijke minderjarigen; in kampen met versterkt regime: minderjarigen die reeds een straf van vrijheidsberoving hebben uitgeoefend, en zij die wegens erge misdrijven zijn veroordeeld, in bij de wetten der Sovjetunie en der Verenigde Republieken voorziene gevallen.

Art. 17. Veroordeelden boeten hun volle straf uit in één zelfde inrichting.

In de regel moeten tot vrijheidsberoving veroordeelden hun volle straf in hetzelfde kamp of dezelfde gevangenis uitboeten.

Overplaatsing van een veroordeelde, voor de rest van zijn straf, is toegestaan indien hij ziek wordt, of indien een verandering wordt aangebracht in omvang of aard van het door veroordeelde verrichte werk, of wanneer andere beletfels het behoud verhinderen van de veroordeelde in het kamp of de gevangenis, waarin hij zich bevindt. De wijze van overplaatsing der veroordeelden wordt geregeld door het ministerie Binnenlandse Zaken der Sovjetunie, met goedkeuring van de prokuratura der Sovjetunie.

Overplaatsing van veroordeelden naar een kamp met verschillend regime, of uit een kamp naar de gevangenis, of uit de gevangenis naar een kolonie, mag voorgeschreven worden door de rechtbank op bij artikels 18, 33 en 34 van onderhavige Beginselen voorziene gronden.

Overplaatsing van veroordeelden uit een heropvoedingskamp naar een onderzoeks-isolator of naar een gevangenis is toegestaan :

wanneer het gaat om het onderzoek van de zaak — op bevel van de rechtbank, en voor de duur van het onderzoek ;

wanneer het gaat om onderzoeksmaatregelen betreffende een door een ander gepleegd misdrijf — op bevel van de prokureur van de streek, het gebied, de Autonome Republiek, voor 2 maand ; op bevel van de prokureur van een Verenigde Republiek, voor 4 maand ; van de Prokureur Generaal der Sovjetunie, voor 6 maand.

Art. 18. Overplaatsing van veroordeelden uit een heropleidingskamp naar een heropvoedingskamp.

Veroordeelden die de leeftijd van 18 jaar bereiken worden voor de rest van hun straf overgeplaatst uit een heropleidingskamp naar een heropvoedingskamp ; zij die in een heropleidingskamp met gewoon regime gehouden worden, naar een heropvoedingskamp met gewoon regime ; zij die in een heropleidingskamp met versterkt regime gehouden worden, naar een heropvoedingskamp met gewoon of versterkt regime, — naar de mate van het sociaal gevaar van het gepleegde misdrijf, de persoon en het gedrag van de veroordeelde.

Om de resultaten van heropvoeding of heropleiding te verstevigen, en een algemeen, beroeps- of technisch onderwijs te voltooien, mogen veroordeelden die de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt in een heropleidingskamp gehouden blijven, op bij de wet voorziene wijze, tot afloop van hun straf, doch nooit nadat ze de leeftijd van 20 jaar hebben bereikt.

De vraag van de overplaatsing, naar een heropvoedingskamp, van een veroordeelde die de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, wordt door de rechtbank beslecht, op bij de wetten der Sovjetunie en der Verenigde Republieken voorziene wijze.

Art. 19. Kenmerken van het regime in plaatsen van vrijheidsberoving.

Kenmerken van het regime in plaatsen van vrijheidsberoving zijn :

verplichte afzondering der veroordeelden en voortdurend toezicht, om alle mogelijkheid uit te sluiten dat ze verdere misdrijven of andere maatschappelijk gevaarlijke handelingen plegen ; stipt en onberispelijk vervullen van hun plichten ; onderscheiden voorwaarden in de bewaking, naar aard en mate van het sociaal gevaar van het misdrijf, persoon en gedrag van de veroordeelde.

Veroordeelden dragen uniforme kleding. Ze zijn vatbaar voor lichaamsonderzoek. Hun briefwisseling wordt aan censuur, hun bagage en pakketten worden aan inspectie onderworpen.

In heropvoedingskampen met apart regime gehouden veroordeelden worden ondergebracht in kamers en dragen aparte kleding.

In heropleidingskampen worden interne betrekkingen aan stipte regeling onderworpen.

Veroordeelden mogen geen geld bij zich hebben, noch kostbare voorwerpen, noch om 't even welke voorwerpen waarvan het gebruik in heropvoedingskampen verboden is. Op veroordeelden gevonden geld of kostbare voorwerpen worden afgenomen, en in de regel ten bate van de Staat omgezet, op met redenen omklede en door de

prokureur bekrachtigde beslissing van het hoofd van de inrichting.

Op bij onderhavige Beginselen en bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken bepaalde wijze mogen veroordeelden zich door compensatie eetwaar of broodnodige voorwerpen aanschaffen ; ze mogen bezoeken, bagage en pakketten ontvangen, postwissels versturen en ontvangen, in briefwisseling verkeren.

Art. 20. Biezonderheden van het regime in kolonies.

In heropvoedingskolonies :

staan veroordeelden niet onder bewaking, wel onder toezicht ;

mogen ze zich vrij binnen de perken van de kolonie verplaatsen, tussen zonsopgang en -ondergang ;

mogen ze zich, met toelating van het hoofd van de kolonie, zonder begeleiding buiten de perken van de kolonie verplaatsen, doch binnen de perken van de streek, het distrikt, de Zelfstandige Republiek, of de niet in streken verdeelde Verenigde Republiek, wanneer het volbrengen van het werk of de studie zulks vergen ;

mogen veroordeelden een burgerkleding dragen, geld of kostbare voorwerpen bij zich hebben, hun geld vrij besteden ;

mogen ze, met toelating van het hoofd van de kolonie, en zo de woningvoorwaarden het mogelijk maken, in de kolonie met hun naasten wonen, een woning verwerven overeenkomstig de wettige normen, en een huishouding voeren op het gebied van de kolonie.

In dezelfde kolonie mogen mannen en vrouwen vertoeven, ongeacht het regime van de kampen waar ze voorheen gehouden waren.

Art. 21. Biezonderheden van het regime in de gevangnissen.

In gevangnissen worden veroordeelden in gemeenschappelijke kamers gehouden. Zo nodig, op met redenen omklede en door de prokureur bekrachtigde beslissing van het hoofd van de inrichting, mogen veroordeelden in afzonderlijke cellen gehouden worden.

Naar het gewoon regime hebben veroordeelden dagelijks recht op één uur wandeling ; op 30 minuten, naar het strenge regime.

Veroordeelden die een huishoudingsdienst verrichten, overeenkomstig artikel 12 van onderhavige Beginselen, mogen hun geld uitgeven, korte bezoeken, bagage en pakketten ontvangen, naar de regeling van het gewoon regime in heropvoedingskampen.

Art. 22. Wijziging der hechtenisvoorwaarden in de loop van de straf.

Naar het gedrag der veroordeelden, en hun houding in de arbeid, mogen de hechtenisvoorwaarden gewijzigd worden, hetzij binnen een inrichting, hetzij door overplaatsing naar een andere.

Wijziging binnen een inrichting wordt door het hoofd daarvan bevolen.

Wijziging door overplaatsing uit een kamp naar een ander met verschillend regime, uit een kamp naar een gevangenis, of uit een gevangenis naar een kolonie, wordt door de rechtbank uitgesproken, op de bij artikels 33 en 34 van onderhavige Beginselen bepaalde gronden.

Art. 23. Aankopen van eetwaar of broodnodige voorwerpen.

Veroordeelden mogen eetwaar of broodnodige voorwerpen aanschaffen, met het geld dat ze met hun arbeid op de plaats van de vrijheidsberoving verdienen ; en

arbeidsontbepaalden, zwangere vrouwen, zogende moeders, minderjarigen, met het geld dat ze bij postwissels ontvangen. De heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken bepalen de bedragen die uitgegeven mogen worden, tot beloop van 15 roebel per maand, gelet op de soort inrichting, het heersend regime, de reeds uitgeboete termijn, het gedrag, de houding in de arbeid, de aard van het verrichte werk, de klimaatsomstandigheden.

Art. 24. Bezoek van verwanten, of van anderen.

Veroordeelden mogen bezoeken ontvangen: korte, van 4 uur, of lange, van 3 dagen. Korte bezoeken worden aan verwanten toegestaan, of aan anderen, in bijzijn van een vertegenwoordiger van de inrichting. Lange bezoeken gaan gepaard met een recht op gemeenschappelijk verblijf, en worden enkel aan de naaste verwanten toegestaan.

In de loop van één jaar worden volgende bezoeken toegestaan:

in heropvoedingskampen met gewoon regime: 3 korte en 2 lange; met versterkt regime: 2 korte en 2 lange; met streng regime: 2 korte en één lang; met apart regime: één kort en één lang;

in heropleidingskampen met gewoon regime: 6 korte; met versterkt regime: 4 korte;

in gevangenen met gewoon regime: 2 korte;

in kolonies: geen beperking.

Geeft de veroordeelde blijk van een goed gedrag, een gewetensvolle houding bij de arbeid, en heeft hij de helft van zijn straf uitgeboet, dan mag hem bovendien in de loop van het jaar, worden toegestaan:

in heropvoedingskampen: één lang bezoek; of één kort, indien de veroordeelde geen naaste verwanten heeft;

in heropleidingskampen met gewoon regime, en zo de veroordeelde reeds 1/4 van zijn straf heeft uitgeboet: 6 korte bezoeken; met versterkt regime, en zo de veroordeelde reeds 1/3 van zijn straf heeft uitgeboet: 2 korte.

Art. 25. Bagage en pakketten die van hun vrijheid beroofden ontvangen.

Een veroordeelde in een heropvoedingskamp, die de helft van zijn straf heeft uitgeboet, mag 3 bagages of pakketten per jaar ontvangen.

Een veroordeelde in een heropleidingskamp mag 6 bagages of pakketten per jaar ontvangen.

Het aantal en het gewicht van bagage en pakketten worden naar het regime van het kamp bepaald, bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken.

Een veroordeelde in een gevangenis mag noch bagage noch pakketten ontvangen.

Ongeacht het hem opgelegde regime mag een veroordeelde 2 verzendingen als drukwerk ontvangen. Hij mag literatuur aanschaffen, zonder enige beperking, langs de boekhandel om.

In kolonies is het aantal bagage, pakketten en verzendingen als drukwerk, die veroordeelden mogen ontvangen, niet begrensd.

Art. 26. Briefwisseling der van hun vrijheid beroofden.

Veroordeelden mogen brieven ontvangen, zonder beperking.

De hoeveelheid brieven die veroordeelden mogen versturen wordt beperkt als volgt:

in heropvoedingskampen met versterkt regime, 3 brieven per maand; met streng regime, 2; met apart regime, één enkel;

in gevangenen met gewoon regime, één brief per maand; met streng regime, één om de 2 maand.

Veroordeelden in heropvoedingskampen met gewoon

regime, in kolonies of heropleidingskampen, mogen brieven versturen zonder beperking.

Briefwisseling in plaatsen van vrijheidsberoving onder veroordeelden, die niet met elkaar verwant zijn, is verboden.

Ieder veroordeelde mag klachten, verklaringen of brieven richten tot Staatsorganen, sociale organisaties en ambtenaren. Die klachten, verklaringen en brieven worden aan hen verstuurd, wie het toebehoort. Er wordt in wettige vorm op geantwoord.

Klachten, verklaringen of brieven aan de prokureur worden niet aan censuur onderworpen, en dienen binnen 24 uur verstuurd aan hen, wie het toebehoort.

Art. 27. Arbeid der van hun vrijheid beroofden.

Ieder veroordeelde moet werken. Het hoofd van de inrichting moet aan de veroordeelden maatschappelijk nuttige arbeid verschaffen, rekening houdend met hun bekwaamheid en zo mogelijk met hun specialisatie. Zij die hun straf uitboeten in kampen met apart regime worden, in de regel, aan zware arbeid gezet.

In de regel worden veroordeelden in de bedrijven van de inrichting te werk gesteld.

De produktieve en economische bedrijvigheid der inrichtingen dient onderworpen te blijven aan hun hoofdplicht: heropvoeding en heropleiding der veroordeelden.

Art. 28. Arbeidsvoorwaarden.

Voor hen die hun straf uitboeten in heropvoedingskampen of in gevangenen telt de werkdag 8 uur: ze genieten één rustdag per week. Veroordeelden worden van alle arbeid vrijgesteld op feestdagen, op door de arbeidswetgeving voorziene wijze.

De duur van de arbeid voor hen, die hun straf uitboeten in kolonies of heropleidingskampen, en het toekennen van wekelijks rustdagen, worden bij de algemene regels der arbeidswetgeving bepaald.

Veroordeelden hebben geen recht op vakantie in de loop van hun straf.

De duur van de arbeid van veroordeelden, in de loop van hun straf, wordt niet op hun werkstage aangerekend.

De arbeid van veroordeelden wordt georganiseerd met inachtneming van de voorwaarden van de arbeidswetgeving inzake arbeidsbescherming en veiligheidstechniek.

Zij die arbeidsontbepaald worden in de loop van hun straf hebben recht, na hun invrijheidsstelling, op pensioen en schadeherstel in bij de wetten der Sovjetunie bepaalde gevallen.

Art. 29. Bezoldiging van de arbeid der van hun vrijheid beroofden.

De arbeid der van hun vrijheid beroofden wordt bezoldigd naar hoeveelheid en kwaliteit, overeenkomstig in de nationale economie geldende normen en tarieven. Het loon der van hun vrijheid beroofden wordt berekend onder aftrek van een gedeeltelijke terugbetaling voor de kosten van de hechtenis.

Zij die hun straf uitboeten in heropvoedingskampen of gevangenen betalen op hun loon de waarde terug van hun voeding en kleding (behalve aparte kleding). Na terugbetaling van die onkosten gebeuren de afhoudingen op grond van alle uitvoerbare titels, op de bij de wetten der Verenigde Republieken voorziene wijze.

In heropvoedingskampen en in gevangenen dient in handen van veroordeelden, die hun regime niet het minst geschonden hebben, en die de rendementsnormen resp. de gestelde taken vervuld hebben, ongeacht alle afhou-

dingen, ten minste 10 % gestort van het hun toegeschreven maandelijks loon; en aan invaliden van de 1e of 2e categorie, die hun regime niet geschonden hebben, ten minste 25 %. In heropleidingskampen moet aan veroordeelden, die hun regime niet geschonden hebben, buiten alle afhoudingen, ten minste 45 % van het hun toegeschreven maandelijks loon worden uitbetaald.

Aan hen die hun straf in kolonies uitboeten dient ten minste 50 % van het volle loon uitbetaald, buiten alle afhoudingen om.

Voorwaarden en wijze van bezoldiging der van hun vrijheid beroofden wordt door de Ministerraad der Sovjetunie geregeld.

Veroordeelden mogen, op de bij onderhavige Beginselen en heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken bepaalde wijze, zonder loon worden gezet, enkel aan onderhoudswerk in plaatsen voor vrijheidsberoving en omringende gronden en aan het verbeteren der levens- en cultuurvoorwaarden der veroordeelden.

Art. 30. Heropleiding tot burgerzin der van hun vrijheid beroofden.

Van hun vrijheid beroofden krijgen een heropleiding tot burgerzin, ten einde hun een gewetensvolle houding bij de arbeid in te prenten, alsook stipte inachtneming der wetten en der voorschriften van een socialistische samenleving, en zorg voor socialistisch eigendom, ten einde hun geweten en hun cultureel peil te verheffen, en ze aan te sporen tot nuttig initiatief.

Deelneming der van hun vrijheid beroofden aan maatregelen van heropleiding tot burgerzin wordt aangemoedigd en in aanmerking genomen, naar bepaalde stadia in hun heropvoeding en heropleiding.

Art. 31. Algemene beroeps- en technische vorming der van hun vrijheid beroofden.

In heropvoedingskampen is algemeen onderwijs van 8 jaar verplicht.

Voor veroordeelden die geen specialisatie genieten wordt beroeps- en technisch onderwijs ingericht.

Veroordeelden boven 40 jaar volgen algemeen onderwijs en invaliden van de 1e of 2e categorie, beroeps- en technisch onderwijs, wanneer ze dit wensen.

De inrichting van algemeen, beroeps- of technisch onderwijs voor van hun vrijheid beroofden gebeurt op door de Ministerraad der Sovjetunie bepaalde wijze.

Art. 32. Liefhebbersorganisaties.

Om de praktijk van het kollektivisme onder de veroordeelden te bevorderen, ze tot nuttig initiatief aan te sporen, en gemeenschappelijke beïnvloeding op heropvoeding en heropleiding aan te wenden, worden in de inrichtingen voor heropvoeding liefhebbersorganisaties onder de veroordeelden in het leven geroepen, die onder de leiding van het hoofd van der inrichting werken.

De soorten liefhebbersorganisaties, en hun manier van werken, worden bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken bepaald.

Art. 33. Middelen tot aanmoediging.

Wanneer veroordeelden blijken geven van goed gedrag, en van gewetensvolle houding in arbeid en studie, mag men hun volgende middelen tot aanmoediging toepassen:

- dankbetuigingen;
- vermelding op het bord der vooruitstrevende werkers;
- erediploma's;
- premies voor elitewerkers;

- toelating om jaarlijks een extrabagage of -pakket te ontvangen;
- toekenning van één extra-bezoek, kort of lang;
- toelating tot een extra-uitgave, tot beloop van 2 roebel (in kolonies, 2 per maand), om op feestdagen eetwaren of broodnodige voorwerpen aan te schaffen;
- voortijdig lichten van een opgelegde sanktie;
- in heropvoedingskampen met apart regime: overplaatsing van de veroordeelde, die ten minste 1/3 van zijn straf heeft geboet, van het celregime naar de gewone kamers in hetzelfde kamp;
- verlenging van de wandeltijd in gevangenissen: tot 2 uur onder het gewoon regime, één uur onder het strenge.

De wijze van toekennen van middelen tot aanmoediging wordt bepaald bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken.

Veroordeelden die vastberaden de weg der heropvoeding opgaan mogen overgeplaatst worden, op bij de wetten der Sovjetunie en der Verenigde Republieken bepaalde wijze, voor de rest van hun straf:

- uit een gevangenis naar een heropvoedingskamp, nadat ze ten minste de helft van de door de rechtbank opgelegde gevangenisstraf hebben uitgeboet;
- uit een heropvoedingskamp met apart regime naar een kamp met streng regime, nadat ze ten minste de helft van hun straf onder het apart regime hebben uitgeboet;
- uit een heropvoedingskamp met gewoon, versterkt of streng regime naar een kolonie, nadat ze ten minste de helft van hun straf hebben uitgeboet, wanneer voorwaardelijke invrijheidstelling mogelijk is, of ten minste 2/3, wanneer die uitgesloten is.

Veroordeelden die door hun voorbeeldig gedrag en gewetensvolle houding in arbeid en studie blijken hebben gegeven van hun heropvoeding mogen, op bij de wet bepaalde wijze, voorwaardelijke invrijheidstelling genieten, of omzetting van de rest van hun straf in een lichtere.

Art. 34. Sankties.

Bij schending van het regime mogen op veroordeelden volgende sankties worden toegepast:

- verwittiging, berisping;
- het karwei schoonmaken van het gebouw of de grond van de plaats der vrijheidsberoving;
- voor veroordeelden in heropleidingskampen: éénmaal ontzeggen van bioskoop of schouwburg, spel of sport;
- het afschaffen van het volgende bezoek;
- het ontzeggen van het recht om de volgende bagage of het volgend pakket te ontvangen, en één maand verbod om eetwaar aan te schaffen;
- het afschaffen van verzachte hechtenisvoorwaarden, voorzien bij artikels 23, 24 en 25 van onderhavige Beginselen;
- opsluiting voor hoogstens 15 dagen van veroordeelden in heropvoedingskampen, of in strafisolator, met of zonder onderbreking voor arbeid en studie; opsluiting in tuchtisolator, voor hoogstens 10 dagen, van veroordeelden in heropleidingskampen;
- opsluiting in cachot, zonder onderbreking voor arbeid of studie, voor hoogstens 15 dagen, van veroordeelden in gevangenissen;
- overplaatsing naar kamers in celtype, voor hoogstens 6 maand, van veroordeelden in heropvoedingskampen met gewoon, versterkt of streng regime; overplaatsing naar afgezonderde cellen, voor hoogstens één jaar, van veroordeelden in kampen met apart regime; overplaatsing naar streng regime, voor bij artikel 15 van onderhavige Beginselen bepaalde duur, van veroor-

deelden in gevangenis; overplaatsing naar kamers van celtype van veroordeelden in gebruikelijke kamers, met apart regime, van hetzelfde kamp.

In kamers van celtype der heropvoedingskampen heerst hetzelfde regime als voor hechtenis van veroordeelden tot gevangenis met streng regime.

Zogende moeders, en van arbeid wegens zwangerschap ontslagen vrouwen, worden nooit naar tuchtisolator, kamers met celtype, cachot noch streng regime gestuurd.

De wijze van toepassen der sankties op veroordeelden wordt bepaald bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken.

Veroordeelden die hun regime teggend schenden mogen overgeplaatst worden, op bij de wetten der Sovjetunie en der Verenigde Republieken bepaalde wijze:

uit een kolonie naar een heropvoedingskamp, met hetzelfde regime als voorheen door de rechtbank opgelegd; de uit een kamp met apart regime naar een kamp met streng regime overgeplaatste veroordeelden keren naar het apart regime terug;

uit een heropvoedingskamp naar de gevangenis, voor hoogstens 3 jaar, met uitzitten van de rest van de straf in het kamp;

uit een heropleidingskamp met gewoon regime naar een heropleidingskamp met versterkt regime.

De opgelegde sankties moeten met zwaarte en aard der overtreding overeenkomen.

Zo veroordeelde, in het jaar na afloop van de sanktie, geen verdere sanktie oploopt, wordt hij geacht nooit gestraft geweest te zijn.

Art. 35. Burgerlijke aansprakelijkheid der van hun vrijheid beroofden.

Van hun vrijheid beroofden zijn burgerlijk aansprakelijk, in bij de wetten der Sovjetunie en der Verenigde Republieken bepaalde mate, voor de stoffelijke schade welke ze aan de Staat in de loop van hun straf zouden toebrengen.

De vergoeding wordt gevorderd op last van het hoofd van de inrichting, op bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken bepaalde wijze.

Na in vrijheidstelling van de veroordeelde mag de schade die hij tijdens zijn hechtenis niet hersteld zou hebben, gevorderd worden op grond van een gerechtelijk vonnis, in wettige vorm.

Werd de schade toegebracht door een overtreding in de loop van de straf, dan gebeurt de vordering naar de algemene regels.

Art. 36. Stoffelijk welzijn der van hun vrijheid beroofden.

Zij die hun straf uitboeten in plaatsen van vrijheidsberoving genieten de nodige levensvoorwaarden, overeenkomstig de voorschriften voor gezondheid en hygiëne.

Veroordeelden krijgen een individuele slaapgelegenheid, met beddegoed. Ze ontvangen kledingstukken, linnengoed en schoenen, naar seizoen en klimaat.

Veroordeelden krijgen een voeding die de normale fysieke werking van het organisme verzekert. De voedingsnormen verschillen naar klimaat, aard van het werk van de veroordeelde en diens houding bij de arbeid. Zij die naar een straf- of tuchtisolator worden gestuurd, naar het cachot, in een kamer van celtype, of naar een afgezonderde kamer in een kamp met apart regime, krijgen voeding naar lagere norm.

Zwangere vrouwen, zogende moeders, zieken, genieten betere levensvoorwaarden, en voeding naar hogere norm.

Met instemming der commissie voor toezicht mag het hoofd der inrichting aan vrouwen, die een goede houding tonen bij de arbeid en die haar regime naleven, toestaan om buiten het kamp te verblijven gedurende de tijd dat ze

van arbeid zijn ontslagen wegens zwangerschap of bevalling, en ook totdat hun kind de leeftijd van 2 jaar heeft bereikt. De manier van leven buiten het kamp wordt bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken bepaald.

Veroordeelden die van arbeid zijn ontslagen wegens ziekte, zwangere vrouwen en zogende moeders genieten kosteloze voeding gedurende de tijd, dat ze van arbeid zijn ontslagen. Minderjarigen, en invaliden van de 1e of 2e categorie, genieten kosteloze voeding en kleding. Voor veroordeelden die zich kwaadwillig aan arbeid onttrekken wordt de waarde van voeding en kleding afgehouden van hun persoonlijke rekening.

De normen voor voeding en stoffelijk welzijn der van vrijheid beroofden worden door de Ministerraad der Sovjetunie bepaald.

Art. 37. Medische verzorging.

In plaatsen van vrijheidsberoving wordt de nodige medische hulp ingericht.

Medische, profilaktische en antiëpidemische arbeid wordt er ingericht en gevoerd overeenkomstig de wetten op bescherming der gezondheid.

De wijze om medische hulp aan veroordeelden te verlenen, het gebruik der medische inrichtingen der gezondheidsorganen, het besteden van hun medisch personeel, worden bepaald door de ministeries Binnenlandse Zaken en Gezondheid der Sovjetunie.

Zo nodig worden naast de kampen tehuizen voor jongeren ingericht. Veroordeelden mogen hun kinderen aan die tehuizen toevertrouwen, totdat ze de leeftijd van 2 jaar hebben bereikt.

Art. 38. Verplaatsing zonder geleide.

In uitzonderlijke gevallen, zo de aard van het werk dit vergt, mogen veroordeelden, die vastberaden de weg der heropvoeding opgaan, en die 1/3 van hun straf hebben uitgeboet (of 2/3, wanneer voorwaardelijke invrijheidstelling bij de wet uitgesloten is), zich buiten de perken van het heropvoedingskamp verplaatsen zonder geleide.

Zo de aard van het werk dit vergt mogen veroordeelden, die vastberaden de weg der heropvoeding opgaan, en die ten minste 6 maand van hun straf uitgeboet hebben, zich buiten de perken van het heropleidingskamp verplaatsen zonder geleide.

Mogen zich nooit buiten de perken van het kamp zonder geleide verplaatsen: biezonder gevaarlijke recidivisten, zij die veroordeeld zijn wegens biezonder gevaarlijke staatsmisdaden, zij wier doodstraf in vrijheidsberoving werd omgezet bij wijze van gratie of amnestie, alsook vreemdelingen en staatlozen. De heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken mogen het verplaatsen zonder geleide aan om het even welke veroordeelden ontzeggen.

Verplaatsing zonder geleide is verboden in de hoofdsteden der Verenigde Republieken, in plaatsen nabij de grenzen, in kuuroorden, en in andere door het ministerie Binnenlandse Zaken der Sovjetunie bepaalde bewoonde plaatsen.

De wijze van toekennen van het recht tot verplaatsing zonder geleide, buiten de perken van het kamp, wordt bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken bepaald.

Art. 39. Veiligheidsmaatregelen. Gebruik van wapens.

Zo veroordeelden zich krachtdadig verzetten tegen de werkers van de inrichting, indien zij rumoer maken of andere gewelddaden plegen, mogen, tot voorkoming van schade voor de omgeving of voor hen zelf, handboeien of dwangbuizen worden gebruikt.

Pleeft de veroordeelde een aanval of een andere voorbedachte daad, waarbij het leven der werkers of van anderen rechtstreeks wordt bedreigd, of indien hij ontsnapt, mag uitzonderlijk toevlucht genomen worden tot wapens, als die handelingen anders niet kunnen voorkomen worden. Bij ontsnapping van een vrouw of een minderjarige is toevlucht tot wapens verboden.

Bij elke toevlucht tot wapens moet het hoofd der inrichting de prokureur dadelijk op de hoogte brengen.

Deel IV. — Deportatie. — Verbanning. — Heropvoeding zonder vrijheidsberoving.

Art. 40. Deportatie.

Tot deportatie veroordeelden boeten hun straf uit in het daartoe aangeduide oord.

Binnen 10 dagen nadat het vonnis in kracht van gewijsde is getreden, of tot uitvoering werd betekend, wordt de veroordeelde op staatskosten naar het oord gestuurd, waar hij zijn straf zal boeten, met of zonder geleide, naar bij de wetten der Verenigde Republieken voorgeschreven wijze. De tijd waar hij zich onder geleide bevindt om naar het deportatieoord te gaan wordt in de duur van de straf gerekend, naar verhouding van één dag geleide voor 3 dagen deportatie.

Heropvoeding en heropleiding der gedeporteerden berusten op het principe van het verplicht aan maatschappelijk nuttig werk zetten, rekening houdend met hun bekwaamheid. Er wordt voor hun heropleiding tot burgerzin gezorgd. Veroordeelden die zich aan arbeid onttrekken dragen er de verantwoordelijkheid voor, naar de algemene regels.

Binnen de perken van het administratief distrikt van de deportatie kiest de gedeporteerde de plaats van zijn woning vrij. Hij mag de perken van het distrikt slechts in bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken voorziene gevallen overschrijden.

De wijze om deportatie te ondergaan, de verantwoordelijkheid bij schending van het regime, alsook de middelen tot aanmoediging der gedeporteerden worden bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken aangeduid.

Gedeporteerden die blijken geven van heropvoeding door hun voorbeeldig gedrag en gewetensvolle houding bij de arbeid mogen, op de bij de wet voorziene wijze, voorwaardelijke invrijheidsstelling genieten, of omzetting van de rest van hun straf in een lichtere.

Binnen de 15 dagen nadat de gedeporteerde in het oord is aangekomen, waar hij zijn straf zal uitboeten, wordt hem door het uitvoerend comité van de lokale sovjet der werkersafgevaardigden arbeid verschaft, rekening houdend met zijn bekwaamheid en, zo mogelijk, zijn specialisatie, — alsook een woning. Het comité verleent hem zo nodig stoffelijke bijstand tot op het ogenblik dat hij aan 't werk zal gaan.

Schikkingen van het comité inzake arbeid van gedeporteerden binden de hoofden der bedrijven, instellingen, organisaties.

De arbeid van gedeporteerden wordt naar de algemene beginselen der arbeidswetgeving geregeld.

Art. 41. Verbanning.

Binnen 10 dagen nadat het vonnis in kracht van gewijsde is getreden, of tot uitvoering werd betekend, wordt de tot verbanning veroordeelde uit zijn woning verwijderd. De wijze van verwijderen wordt bij de heropvoedingswetboeken der Verenigde Republieken bepaald.

De verbannene kiest het oord van zijn werk en zijn woning vrij, buiten de oorden waarvan het verblijf hem door het vonnis wordt ontzegd.

Verbannenen die door hun voorbeeldig gedrag en gewetensvolle houding bij de arbeid blijken geven van heropvoeding mogen, op bij de wet voorziene wijze, voorwaardelijke invrijheidsstelling genieten, of omzetting van de rest van hun straf in een lichtere.

Het uitvoerend comité van de lokale sovjet der werkersafgevaardigden helpt verbannenen bij het vinden van werk en woning.

De arbeid van verbannenen wordt naar de algemene beginselen der arbeidswetgeving geregeld.

Art. 42. Heropvoedingsarbeid zonder vrijheidsberoving.

Heropvoedingsarbeid zonder vrijheidsberoving wordt uitgeboet, naar het vonnis van de rechtbank, in het oord waar veroordeelde werkt (of in een ander, door het bevoegd orgaan aangeduid, doch binnen het distrikt van de woning van de veroordeelde), rekening houdend met zijn bekwaamheid en, zo mogelijk, zijn specialisatie. Wat minderjarigen betreft neemt men ook in aanmerking de noodzakelijkheid om gepast toezicht uit te oefenen, en om hun een kwalifikatie in de produktie bij te brengen.

De veroordeling wordt ten uitvoer gebracht binnen 10 dagen nadat het vonnis in kracht van gewijsde is getreden, of tot uitvoering werd betekend.

De duur van de straf omvat de maanden en dagen tijdens dewelke de veroordeelde gewerkt heeft, en een afhouding op zijn loon werd gedaan. Men telt ook de tijd gedurende dewelke de veroordeelde om geldige redenen niet gewerkt heeft en hem een loon overeenkomstig de wet werd betaald. Op de duur van de straf wordt ook aangerekend de tijd van een ziekte, de tijd besteed aan het verzorgen van een zieke, de duur van de rust voor zwangerschap en bevalling.

Art. 43. Uitvoering van de straf.

Heropvoeding en heropleiding van de veroordeelde berusten op het principe der deelneming aan maatschappelijk nuttige arbeid. Toezicht op zijn gedrag, alsook zijn heropleiding tot burgerzin, worden verwezenlijkt door het hele bedrijf (instelling, organisatie) van het oord waar de straf wordt uitgeboet.

De bevoegde organen zorgen voor het richten van veroordeelden naar andere oorden. Ze helpen hen, die hun straf moeten uitboeten in het oord van hun arbeid, tot het vinden van werk. Ze zien de wettigheid na van de afhoudingen op het loon van de veroordeelde, alsook het naleven, door het hoofd van het bedrijf (instelling, organisatie), van bij de wetten der Sovjetunie en der Verenigde Republieken bepaalde voorwaarden van de straf. Ze nemen deel aan de heropleiding tot burgerzin van de veroordeelde, samen met hem. Ze treffen maatregelen tot aanmoediging of bestraffing.

Ten behoeve van de veroordeelde die na het uitspreken van het vonnis arbeidsonbekwaam wordt richten de bevoegde organen een verzoek aan de rechtbank, tot omzetting van heropvoedingsarbeid in andere, lichtere straffen.

Veroordeelde moet de voorgeschreven wijze in acht houden om zijn straf uit te boeten, en elke oproeping van het bevoegd orgaan beantwoorden. Doet hij het niet, zonder geldige redenen, dan mag een aanhoudingsbevel tegen hem genomen worden.

Art. 44. Voorwaarden van de straf.

Op het loon van de veroordeelde worden afhoudingen gedaan ten behoeve van de Staat voor de duur van de straf, in bij het vonnis bepaalde mate. De afhoudingen gebeuren op het volle bedrag van het loon, belastingen en andere schulden inbegrepen, en ongeacht alle beslag krachtens uitvoerbare titels.

Gedurende de straf is het verboden, de veroordeelde op zijn eigen verzoek af te danken, buiten toelating der bevoegde organen.

De duur van de straf wordt niet aangerekend op de algemene en voortgezette arbeidsstage van de veroordeelde. Dienaangaande wordt een aantekening in zijn arbeidsboekje aangebracht.

Heeft veroordeelde gewetensvolle arbeid verricht, en was zijn gedrag voorbeeldig tijdens de hele duur van de straf, dan mag die duur in zijn algemene arbeidsstage begrepen worden, op grond van een beslissing van de rechtbank, op bij de wetten der Verenigde Republieken bepaalde wijze.

Tijdens de duur van zijn straf geniet veroordeelde geen betaald verlof. De duur van de straf wordt niet aangerekend op de stage die recht geeft op verlof, voordelen en loonsverhoging.

Toelagen voor tijdelijke arbeidsonbekwaamheid, zwangerschap of bevalling worden van het loon afgerekend, naar de bij het vonnis voorgeschreven afhoudingen.

Art. 45. Middelen tot aanmoediging of bestraffing.

Op ieder tot heropvoedingsarbeid veroordeelde worden middelen tot aanmoediging of bestraffing toegepast, overeenkomstig de arbeidswetgeving.

Veroordeelden die blijf geven van heropvoeding door hun voorbeeldig gedrag en hun gewetensvolle houding bij arbeid en studie mogen, op de bij de wet voorziene wijze, voorwaardelijke invrijheidsstelling genieten, of omzetting van de rest van hun straf in een lichtere.

Zo veroordeelde zich aan het uitboeten van zijn straf onttrekt mag het bevoegd orgaan hem berispen. Bij erge tekortkoming mag bedoeld orgaan aan de rechtbank voorstellen, de rest van de straf om te zetten in vrijheidsberoving.

Deel V. — Gronden tot invrijheidsstelling. Bijstand aan in vrijheid gestelden. — Toezicht.

Art. 46. Gronden tot in vrijheidstelling.

Veroordeelden worden in vrijheid gesteld na afloop van de duur van hun straf en op andere bij de wet bepaalde gronden. Vervalt de vrijheidsstraf op een rust- of een feestdag, dan wordt de veroordeelde daags tevoren in vrijheid gesteld.

De veroordeelde die aan kronische geestesziekte lijdt, of aan een andere zware ziekte, waardoor hij zijn straf niet uitboeten kan, mag door de rechtbank in vrijheid worden gesteld. De manier van invrijheidstellen wordt bij de wetten der Sovjetunie en der Verenigde Republieken bepaald.

Art. 47. Bijstand aan in vrijheid gestelden. Bezorgen van arbeid.

In vrijheid gestelden hebben recht op kosteloos vervoer

tot het oord van hun woning of hun arbeid, alsook op eetwaar en geldmiddelen voor de normale weg.

Bij gebrek aan voor het seizoen nodige kleding, schoenen, en middelen om die te bekomen, worden ze hun kosteloos bezorgd. Men mag hun ook een uitzonderlijke geldelijke toelage verschaffen, op een apart fonds.

Betaling van de reis van in vrijheid gestelden, van hun voeding, kleding, schoenen, uitzonderlijke geldelijke toelagen worden door de heropvoedingsinrichting verschaft, op bij de Ministerraad der Sovjetunie bepaalde wijze.

Arbeidsgelegenheid dient aan in vrijheid gestelden bezorgd, zo mogelijk rekening houdend met hun gebeurlijke specialisatie, door de uitvoerende comité's der lokale sovjets der werkersafgevaardigden, binnen 15 dagen nadat zij om bijstand hebben gevraagd. Zo nodig krijgen ze een woongelegenheid.

Schikkingen der comité's inzake te werk zetten van in vrijheid gestelden binden de hoofden der bedrijven (instellingen, organisaties).

Invalieden en personen van gevorderde leeftijd krijgen, op hun verzoek, een kamer in een tehuis voor invalieden of ouden van dagen. Zo nodig plaatsen de commissies voor zaken van minderjarigen de minderjarige wezen in internaten, of voorzien hen van een kurator.

Art. 48. Observatie over voorwaardelijk in vrijheid gestelden.

Voorwaardelijk in vrijheid gestelden worden, voor de rest van hun straf, onder observatie van de sociale organisaties en van het geheel der werkers geplaatst. Er wordt voor hun heropleiding gezorgd.

Het uitvoeren van die maatregel wordt bij de wetten der Verenigde Republieken bepaald.

Art. 49. Administratief toezicht op in vrijheid gestelden.

Voor bijzonder gevaarlijke recidivisten, en voor hen die een straf hebben uitgeboet wegens erge misdrijven, zo hun gedrag tijdens hun hechtenis blijf heeft gegeven van slechte wil inzake heropvoeding en eerlijk arbeidsleven, stellen de militeorganen administratief toezicht in.

Zulk toezicht steunt op volgende gronden :

— voor bijzonder gevaarlijke recidivisten : op een in kracht van gewijsde getreden vonnis, of een bevel van de rechtbank, krachtens welke die persoon geacht wordt een bijzonder gevaarlijk recidivist te zijn ;

— voor andere personen die een straf hebben uitgeboet wegens erge misdrijven : op het verslag van het hoofd van het heropvoedingskamp of van de gevangenis, en van de commissie voor toezicht, op de noodzakelijkheid wijzend om een administratief toezicht in te stellen.

De wijze om dit toezicht uit te oefenen wordt bij de wetten der Sovjetunie en der Verenigde Republieken geregeld.

DE BEVOEGDHEID VAN DE KULTUURRADEN i.v.m. DE TAALREGELING IN HET BEDRIJFSLEVEN

Enkele suggesties voor nieuwe dekreten

Door het nieuwe artikel 59bis, § 3,3, wordt aan de kultuurraden, bij uitsluiting van de wetgever, de bevoegdheid toegekend bij dekreet het gebruik van de talen te regelen voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en hun personeel, alsmede voor de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten en beschikkingen van de ondernemingen.

De taalregeling voor het bedrijfsleven behoort dus thans niet meer aan het parlement maar aan de twee kultuurraden, minstens voor elk van de twee grote taalgebieden en afgezien van de gemeenten met speciale regeling. Voor het taalgebied Hoofdstad-Brussel, voor het Duitse taalgebied en voor de gemeenten met speciale regeling blijft het nationale parlement bevoegd.

Het ogenblik lijkt dan ook gunstig om enkele wijzigingen aan te brengen aan de artikelen die het taalgebruik in het bedrijfsleven regelen, en die voorkomen in de wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Artikel 41 van deze wet, dat artikel 52 is geworden in het coördinerend Koninklijk Besluit van 18 juli 1966 luidt aldus in zijn § 1 eerste lid : « Voor de akten en bescheiden die voorgeschreven zijn bij de wetten en reglementen en voor die welke bestemd zijn voor hun personeel, gebruiken de private nijverheids-, handels- of financiebedrijven de taal van het gebied waar hun exploitatiezetel of onderscheiden exploitatiezetels gevestigd zijn. »

Van het begin af hebben wij de stelling verdedigd dat onder de akten en bescheiden voorgeschreven bij de wetten en reglementen ook de boekhouding van een bedrijf diende begrepen te worden, omdat het wetboek van koop-handel het dagboek verplichtend stelt en omdat men onder de bij de wet voorgeschreven boeken dient te verstaan alle boekhoudkundige verrichtingen die in de plaats zijn gekomen van de voorziene dagboekinschrijvingen (¹).

Art. 16 (Wetboek van Koophandel, Titel III) bepaalt dat elke koopman verplicht is een dagboek te houden, waarin dag na dag zijn in- en uitschulden, zijn handelsverrichtingen, zijn verhandelingen, aannemingen of endossementen van effecten en meer algemeen zijn ontvangsten en uitgaven van allerlei aard, worden geboekt.

Het dagboek is het belangrijkste van de handelsboeken : het doel ervan is alle daden en verrichtingen — zelfs die, vreemd aan de handel — op te geven, die van zulke aard zijn dat zij invloed hebben op het vermogen van de handelaar (²).

Het voorschrift van art. 16 moet niet naar de letter toegepast worden ; men dient het te beoordelen in een geest die niet strijdig is met de vereisten van de handel (³). Het is duidelijk dat de letterlijke toepassing van deze oude bepaling onverenigbaar is met de moderne methoden van comptabiliteit in een vennootschap.

In een modern bedrijf geeft elke handeling aanleiding tot het uitschrijven van een formulier ; bij dit uitschrijven wordt in feite telkens een journaalpost geformuleerd, misschien zonder dat de uitschrijver zich daarvan bewust is, maar boekhoudkundig-technisch daarom niet minder effectief. Deze oneindige reeks journaalposten vloeien samen in de mecanografische samenvattingen, waarvan de totalen uiteindelijk in de balans en de resultatenrekening worden opgenomen.

De commentator van het Verbond der Belgische Nijverheid (⁴) komt tot een gelijkaardige conclusie : « Certes, l'esprit de la législation est de considérer la comptabilité en général comme étant la base des actes qui sont ultérieurement déposés soit au Greffe du Tribunal soit publiés aux Annexes du Moniteur, soit communiqués en général au public. »

Wanneer de rechtskundige en fiskale praktijk deze werkwijze aanvaardt, is het duidelijk dat zulks geschiedt omdat de traditioneel voorgeschreven werkwijze onpraktisch, zoniet onmogelijk is geworden. Daarmee rekening houdend dient men dan ook onder de bij de wet voorgeschreven boeken te verstaan : alle boekhoudkundig-administratieve verrichtingen, die in de plaats zijn gekomen van de voorziene dagboekinschrijvingen. Hieruit volgt dat alle interne formulieren die het karakter van een boekhoudkundige imputatie hebben, in de taal van de streek dienen te worden opgesteld en behandeld.

Er is nog een ander argument voor deze stelling : de eentaligheid van de diensten. Plaatselijke of gewestelijke diensten gevestigd in een eentalig gebied, zijn niet verplicht rekening te houden met boekhoudkundige stukken in een andere taal dan die van de streek gesteld.

Deze stelling wordt echter in de praktijk niet gevolgd.

Op 6 augustus 1971 stelde Volksvertegenwoordiger De Facq aan de Minister van Financiën de vraag of de wet van 1963 nog toelaat dat in Vlaanderen gevestigde bedrijven een Franstalige boekhouding voeren. Zijn de ambtenaren van Financiën verplicht zulke boekhouding als regelmatig te aanvaarden, en zijn de ambtenaren gerechtigd, bij ontstentenis van een Nederlandstalige boekhouding, de fiskale aanslag ambtshalve te vestigen ?

De Minister antwoordde door te verwijzen naar het senaatsverslag van de heer de Stexhe, waarin gezegd wordt dat de bedrijven vrij blijven de taal van hun keuze te gebruiken voor hun boekhouding. Een aanslag van ambtswege, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de boekhouding niet gehouden wordt in de taal van het gebied, zou niet kunnen gerechtvaardigd worden, aldus de Minister (⁵).

Daarom zou het gewenst zijn de verplichting t.a.v. de boekhouding uitdrukkelijk in artikel 52 op te nemen, en wij stellen dan ook volgende redactie voor :

« Voor de akten en bescheiden die voorgeschreven zijn bij de wetten en reglementen, en o.a. voor al de boekhoudkundige documenten waarvan de belastingsambtenaar inzage kan nemen, en voor die welke bestemd zijn voor hun personeel, gebruiken de private nijverheids-, handels- of financiebedrijven de taal van het gebied waar hun exploitatiezetel of onderscheiden exploitatiezetels gevestigd zijn. »

* * *

Een tweede wijziging die wij willen voorstellen, is een mildering van artikel 52. Dit artikel is algemeen in zijn formulering en is van toepassing op alle akten en bescheiden, voorgeschreven bij de wetten en reglementen, ook, zo bepaalde de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, op akten zoals de faktuur en het kognossement (⁶).

Het kan nochtans niet ontkend worden dat er heel wat moeilijkheden zijn om de taalverplichting op dergelijke akten integraal toe te passen, voornamelijk wanneer het privaatbedrijf en de geadresseerde in verschillende eentalige gebieden wonen of wanneer de geadresseerde in het buitenland woont.

In een eerste uitgave van ons werk « het taalgebruik in het bedrijfsleven » (⁷) hadden wij een pragmatische oplossing voorgesteld. De verplichting is natuurlijk van toepassing wanneer beide partijen in hetzelfde taalgebied wonen of wanneer een van beide in het taalgebied Hoofdstad-Brussel is gevestigd, maar de verplichting kan niet toegepast worden wanneer de geadresseerde in een ander eentalig gebied of in het buitenland woont.

Deze oplossing was conform aan de rechtspraak van de gewone rechtbanken die beslisten dat volgens handelsgebruik dient te worden aanvaard dat de faktuur zou opgesteld worden in de moedertaal van de bestemming (⁸).

De V.C.T. heeft deze moeilijkheid bemerkt, maar staat op het standpunt van een stricte toepassing van de wet, omdat art. 52 een bepaling is van openbare orde dat in preciese en formele bewoordingen is gesteld en geen onderscheid maakt tussen akten en bescheiden naargelang zij bestemd zijn voor het eigen of voor een ander taalgebied. Daar de wetgever geen onderscheid heeft gemaakt behoort het niet tot de bevoegdheid van de V.C.T. dat onderscheid te maken. (⁹).

De V.C.T. heeft zich m.b.t. de faktuur duidelijk uitgesproken in haar advies van 4 februari 1965 (¹⁰) waarin gezegd wordt dat een faktuur in zoverre ze door een wet of een reglement is voorgeschreven wat de essentiële vermeldingen betreft, onder de taalverplichting valt.

Deze belangrijke principebeslissing werd genomen door de volledige V.C.T., dus Nederlandse en Franse afdelingen, en bevat een minderheidsnota van drie Waalse leden die

zich niet konden akkoord verklaren met de meerderheid en taalvrijheid voor de faktuur voorstelden vnl. op grond van het Senaatsverslag van de heer de Stexhe.

Het is zeker dat de wet op akten zoals de faktuur en het kognossement niet wordt toegepast. Een wet die niet kan toegepast worden is geen goede wet. Daarom suggereren wij de taalvrijheid voor die akten en bescheiden die bestemd zijn voor een persoon in een ander eentalig gebied of in het buitenland gedomicillieerd. Wij stellen voor artikel 52 aan te vullen met een § 3 opgesteld als volgt: «Voor de akten en bescheiden die voorgeschreven zijn bij de wetten en reglementen bestaat de verplichting van § 1 niet t. a. v. die akten die gericht zijn tot een bestemming in een ander éentalig gebied of in het buitenland gevestigd.»

* * *

De sanctie voor de taalverplichting die opgelegd wordt door artikel 51 is vervat in artikel 59, dat luidt: «Wanneer wordt vastgesteld dat de handelingen of bescheiden naar vorm in strijd met de beschikkingen van art. 52 werden opgesteld, moeten zij, hetzij uit eigen beweging, hetzij op aanmaning van de bevoegde dienst, overheid of rechtsinstantie, door de betrokken private nijverheids-, handels- of financiebedrijven door bescheiden en handelingen vervangen worden die naar de vorm regelmatig zijn. Mocht binnen de maand aan deze aanmaning geen gevolg gegeven worden, dan kan door de hogervernoemde overheid, dienst of rechtsinstantie alsmede door ieder belanghebbende een verzoekschrift ingediend worden bij de vrederechter, die beveelt dat aan deze handelingen en bescheiden een vertaling zou worden toegevoegd, opgesteld door een beëdigde vertaler en dit op kosten van het betrokken bedrijf.

De vervanging der bescheiden en handelingen heeft uitwerking op de datum van het vervangen bescheid.»

Het is duidelijk dat deze sanctie veel te zwak is.

In hoeverre men kan stellen dat een stuk, uitgaande van een privébedrijf en in een verkeerde taalvorm gesteld, *nietig* is hebben wij in een vorige bijdrage onderzocht ⁽¹¹⁾.

Deze nietigheid, zo zij aanwezig is, wordt best omschreven door de term «niet-tegenstelbaar» zoals zij door verschillende gerechtelijke uitspraken werd aangenomen ⁽¹²⁾.

Deze niet-tegenstelbaarheid is voorlopig, want onmiddellijk na de vervanging door een stuk in de vereiste taal, zal de nieuwe akte retroactief volledige uitwerking hebben, krachtens het laatste lid van artikel 59.

De arbeidsrechtbank te Gent maakte een zeer juiste toepassing van dit principe: in afwachting van een Nederlandstalige opzeggingsbrief verklaart de rechtbank het in het Frans opgestelde stuk niet tegenstelbaar, daar de exploitatiezetel van het bedrijf in het Nederlands gebied is gevestigd. Dit betekent niet dat de in het Frans opgestelde opzeggingsbrief absoluut nietig zou zijn zodat het bedrijf opnieuw een in het Nederlands opgestelde opzegging die slechts voor de toekomst rechtsgevolgen zou hebben, zou moeten opstellen.

In de loop van de rechtspleging werd een in het Neder-

lands opgestelde opzeggingsbrief afgeleverd. Dit schrijven heeft zoals art. 59, laatste lid bepaalt, uitwerking op de datum van het vervangen bescheid. De eis voor een opzeggingsvergoeding wordt dan ook niet gegrond verklaard, ingevolge de aflevering na de dagvaarding van een Nederlandstalige opzeggingsbrief ⁽¹³⁾.

Dit vonnis illustreert volkomen de zwakheid van de sanctie van art. 59: de opzeggingsbrief, in de verkeerde taal gesteld, was niet tegenstelbaar aan de arbeider, die dan ook een eis in schadevergoeding indiende. Maar na de dagvaarding werd een Nederlandstalige brief afgeleverd, wat voor gevolg had dat de nietigheid retroactief werd goedge maakt en de rechtbank de eis ongegrond moest verklaren.

Een eerste wijziging moet dan ook zijn de afschaffing van het laatste lid van artikel 59. Het mag niet mogelijk zijn het verkeerde stuk retroactief goed te maken. Verder moet uitdrukkelijk gepreciseerd worden dat de stukken in de verkeerde taalvorm nietig zijn, maar deze nietigheid kan slechts ingeroepen worden door de belanghebbende derde en niet door het bedrijf zelf. De derde, bijv. de arbeider of bediende, kan er eventueel belang bij hebben de nietigheid niet in te roepen, en hierin moet hij vrijgelaten worden.

In ieder geval, wanneer de nietigheid wordt ingeroepen, blijft het stuk nietig tot de vervanging, en de opheffing van de nietigheid neemt slechts een aanvang bij de vervanging, en niet retroactief vanaf de datum van het verkeerde stuk.

Wij stellen dan ook voor het laatste lid van art. 59 op te heffen, en een artikel 59 bis in te lassen, aldus opgesteld: «Akten en bescheiden, opgesteld in strijd met artikel 52, zijn nietig. Deze nietigheid kan slechts ingeroepen worden door de belanghebbende derde, en niet door het betrokken bedrijf zelf. De nietigheid wordt opgeheven door de vervanging van het bescheid door een stuk in de juiste taalvorm, dat slechts uitwerking heeft vanaf de dag van de vervanging.»

IVO DE WEERDT, bedrijfsjurist.

(1) I. De Weerd: Het taalgebruik in het bedrijfsleven, 1e druk, V.E.V. Antwerpen, 1964, blz. 15.

(2) Fredericq: Handboek van Belgisch Handelsrecht, 1962, I, blz. 87.

(3) Fredericq: loc. cit.

(4) Syllabus sur l'emploi des langues dans les entreprises, 1963, blz. 29.

(5) Vraag nr. 188, Vragen en Antwoorden, Kamer van Volksvertegenwoordigers.

(6) V.C.T. alg. verg. 4 februari 1965, nr. 85 en V.C.T. alg. verg., 9 sept. 1965, nr. 1061.

(7) I. De Weerd: Het taalgebruik in het bedrijfsleven, 1e druk, V.E.V. Antwerpen, 1964, blz. 11.

(8) Burg. recht. Hasselt, 14 mei 1969, R.W. 1969/1970, 90.

(9) Eerste jaarverslag V.C.T., 25 maart 1965, blz. 24.

(10) V.C.T. alg. verg., 4 februari 1965, nr. 85.

(11) I. De Weerd: De sancties i.v.m. het verplicht taalgebruik in het bedrijfsleven, R.W. 1969/1970, 1915.

(12) Arbeidsgerecht van beroep Antwerpen, 17 mei 1967, R.W. 1966/1967, 1629.

Arbeidsgerecht van beroep Brussel, 4 september 1968, J.T. 1968, 583; R.W. 1968/1969, 1908.

Arbeidshof Brussel, 2 februari 1971 en 2 maart 1971, onuitgegeven.

(13) Arbeidsrechtbank Gent, 10 mei 1971, J.T.T., 1971, 176.

VLAAMSE JURISTEN,

Abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"

RECHTSPRAAK

HOF VAN CASSATIE

1e Kamer. — 16 maart 1972.

Afdelingsvoorzitter : M. J. Valentin.

Raadsheren : MM. L. de Waersegger, baron J. Richard, ridder G. de Schaetzen (verslaggever) en A. Ligot.
Advocaat-generaal : E. Krings.

Aannemer. — Vaste aannemingssom. — Herzieningsclausule. — Niet onverenigbaar. — Verbindende kracht.

Het opnemen van een herzieningsclausule in een aannemingscontract, dat voorziet in de aanpassing van de prijs onder meer overeenkomstig een stijging van de lonen, is niet onverenigbaar met de aard van een overeenkomst met vaste aannemingssom.

Wanneer de rechter vaststelt dat een herzieningsclausule door verwijzing naar een typebestek en tussen andere clausules in het contract werd ingevoegd, maar niet vaststelt dat het akkoord van de partijen geen betrekking heeft gehad op die clausule, schendt hij de artikelen 1134, 1135 en 1793 B.W. door te weigeren rekening te houden met de in de overeenkomst opgenomen herzieningsclausule.

N.V. Frai t. / V.Z.W. Institut médico-chirurgical
Arthur Gailly.

Gelet op het bestreden arrest, op 23 februari 1971 door het Hof van Beroep te Brussel gewezen ;

Over het middel afgeleid uit de schending van de artikelen 1108, 1134, 1135, 1319, inzonderheid lid 1, 1320, 1322, 1793 van het Burgerlijk Wetboek, 97 van de Grondwet en, voor zoveel als nodig, 1, paragraaf 1 en 2, van het koninklijk besluit van 5 oktober 1955 tot regeling van de overeenkomsten betreffende de aannemingen van werken, leveringen en transporten voor rekening van de Staat en 13, C, van de bijlage tot genoemd koninklijk besluit,

doordat eiseres in een gebouw van verweerster werken had uitgevoerd en haar had gedagvaard tot betaling van 780.361 frank wegens schommeling van lonen verschuldigd overeenkomstig een clausule tot herziening van de aannemingsprijs die was opgenomen in artikel 13, C, 3, 2°, van het typebestek nr. 100 van 1956 betreffende de werken uit te voeren aan Rijksgebouwen, en het arrest, om eiseres af te wijzen, erop wijst «dat het kon. besluit van 5 oktober 1955 en zijn bijlage... in artikel 13, C-B (bijlage) bepaalt dat «voor de aannemingen van werken, behalve bij overeenkomsten tegen absolute aannemingssom, het bestek de wijze van verrekening wegens schommeling van lonen... bepaalt» ; ... dat er in artikel 1, lid 1, van het bijzonder bestek van 10 oktober 1957 geen enkele objectieve uiteenzetting van genoemde wijze van verrekening voorkomt, dat het enkel en zonder een bepaalde bedoeling via het typebestek nr. 105 van 1956 naar het typebestek nr. 100 van 1956 verwijst ; dat deze verwijzing bovendien verloren lijkt te staan te midden van een reeks louter technische stukken, terwijl het juridisch aspect van de te sluiten aanneming wordt omschreven in artikel 3 van hetzelfde bijzonder bestek getiteld «aard en voorwerp van de aanneming» ; ... dat als men zou beschouwen dat artikel 13, C, 3 van het bestek nr. 100 van 1956 was opgenomen ingevolge artikel 1, lid 1, van de tekst van het bijzonder bestek, hieruit zou volgen dat de globale

prijs van de aanneming, in de zin van artikel 3, lid 2, van hetzelfde bestek, zou zijn en enkel kan zijn de prijs die de aanbieder van de aannemer en het voorwerp van de bestelling vormt, namelijk het bedrag van 14.902.117 frank dat daarna op het niet betwiste bedrag van 15.050.767 frank werd gebracht, ... dat er, derhalve, een duidelijke tegenstrijdigheid zou bestaan tussen, enerzijds de globale prijs vastgesteld overeenkomstig het bijzonder bestek en als definitief beschouwd krachtens artikel 3, lid 2, ervan en, anderzijds, de vermeerdering van deze prijs met toepassing van de verwijzing, in de tweede graad, naar artikel 13, C, 3, van het typebestek nr. 100 van 1956, aangenomen bij artikel 1, lid 1, van hetzelfde bijzonder bestek ; ... dat de voorrang, bij artikel 1, lid 4, aan de bepalingen en voorwaarden van het bijzonder bestek toegekend in geval van tegenstrijdigheid tussen dit bestek en de vorige stukken, tot gevolg heeft ten deze de litigieuze clausule krachteloos te maken »,

terwijl de rechter aldus de bewijskracht miskent van de vermeldingen a) van artikel 1, 1°, van het bijzonder bestek van de aanneming dat deze aanneming aan de bepalingen en voorwaarden «van titel II van het typebestek nr. 105 van 1956 (centrale verwarming, ventilatie en klimaatregeling) van het Ministerie van Openbare Werken onderwerpt» ; b) van artikel 1 van genoemd typebestek nr. 105 van 1956 naar luid waarvan «Voor zover er door dit typebestek niet wordt van afgeweken, de aannemingen van centrale verwarming, ventilatie en klimaatregeling onder de bepalingen en voorwaarden vallen : ... 2°) van het typebestek nr. 100 van 1956 betreffende de werken uit te voeren aan Rijksgebouwen» ; c) van artikel 1 van genoemd typebestek nr. 100 van 1956 volgens hetwelk «In zoverre er niet wordt afgeweken door de bepalingen van het bijzonder bestek, op de aanneming de bepalingen en voorwaarden toepasselijk zijn : 1°) van het onderhavig typebestek. Dit bestek, in zoverre er niet wordt van afgeweken door de voorschriften van het bijzonder bestek, vormt met het laatstgenoemde het bestek van de aanneming ; 2°) van het koninklijk besluit van 5 oktober 1955 tot regeling van de overeenkomsten betreffende de aannemingen van werken, leveringen en transporten voor rekening van de Staat en van zijn bijlage dat het algemeen bestek vormt ; d) van artikel 13, C, 3, 2°, van genoemd typebestek nr. 100 van 1956 dat bepaalt : «Voor de aannemingen van werken waarvan de in het bijzonder bestek vastgestelde uitvoeringstermijn minstens 100 werkdagen bedraagt, heeft de herziening van de prijs der overeenkomst, ten einde rekening te houden met de schommelingen ... van de lonen, sociale lasten en verzekeringen, plaats als volgt : ... De te betalen sommen worden bepaald door op het bedrag van iedere staat van vordering der eigenlijke werken, vastgesteld op basis van het contract, de volgende formule toe te passen : 1) ... De contractuele waarden van de parameters in de hierboven vermelde formule van herziening worden in het bestek opgegeven en mogen in de loop van de aanneming geen enkele wijziging ondergaan. Wanneer ze in het bijzonder bestek niet worden opgegeven, hebben de parameters a, b, c, respectievelijk de volgende overeengekomen vaste waarde : ... (1) Wanneer de aanneming een door de minister van Openbare Werken en van Wederopbouw vastgesteld bedrag overschrijdt, of wanneer er wegens de aard van de aanneming aanleiding toe bestaat, wordt de toe te passen formule in het bijzonder bestek bepaald» ; e) van artikel 1, paragraaf 2, van het koninklijk besluit van 5 oktober 1955, dat krachtens overeenkomst van toepassing is, hetwelk in zijn laatste lid bepaalt : «Het bijzonder bestek mag verwijzen naar typebestekken of naar technische voor-

schriften die bepalingen betreffende sommige types van aannemingen bevatten»; f) van artikel 13, C, van de bijlage tot genoemd koninklijk besluit, dat luidt als volgt: «Voor de aannemingen van werken, behalve bij overeenkomsten tegen absolute aannemingssom, bepaalt het bestek de wijze van verrekening wegens schommelingen van de lonen, van de sociale lasten betreffende het op de bouwplaatsen gebezigde werkliedenpersoneel alsmede van de tarieven van vervoer per spoor of te water», uit al deze vermeldingen blijkt dat de clause tot herziening van het bedrag van de overeenkomst wegens schommelingen van de lonen uitdrukkelijk is bedongen en niet kan beschouwd worden als niet geschreven (schending van de artikelen 1317, 1319, lid 1, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek);

terwijl in elk geval de rechter, door te weigeren genoemde clause toe te passen, aan de overeenkomst van de partijen niet de gevolgen toekent die eraan verbonden zijn (schending van de artikelen 1134 en 1135 van het Burgerlijk Wetboek en, voor zoveel nodig, van de artikelen 1, paragraaf 1 en 2, van het koninklijk besluit van 5 oktober 1955 en 13, C, van de bijlage tot genoemd koninklijk besluit);

terwijl, door zijn beslissing hierop te steunen dat het bijzonder bestek via het typebestek nr. 105 van 1956 naar het typebestek nr. 100 van 1956 verwijst en dat deze verwijzing in de tweede graad verloren staat te midden van een reeks louter technische stukken, de rechter geen rekening houdt met de regel dat de toestemming, ongeacht de wijze waarop ze uitgedrukt en gegeven wordt, de contracterende partijen bindt (schending van de artikelen 1108, 1134 en 1135 van het Burgerlijk Wetboek);

en terwijl de omstandigheid dat een contract van aanneming van werken in een gebouw, zoals ten deze, met een clause van een relatieve aannemingssom voor een globale prijs wordt aangegaan niet uitsluit een herziening van de prijs, volgens een bepaalde wijze, te bedingen ten einde rekening te houden met de schommelingen van de lonen (schending van de artikelen 1134, 1135, 1793 van het Burgerlijk Wetboek en 97 van de Grondwet):

Overwegende dat, om uit de tussen partijen gesloten overeenkomst met relatieve aannemingssom de toepassing te wren van de clause tot herziening van de prijs wegens stijging van de lonen die in artikel 13, C, 3 van het typebestek nr. 100 van 1956 is opgenomen, het arrest hierop steunt dat het bijzonder bestek van 10 oktober 1957 «enkel en zonder een bepaalde bedoeling» naar vernoemd typebestek nr. 10 van 1956 verwijst via een ander typebestek en dat deze verwijzing verloren lijkt te staan te midden van een reeks louter technische stukken;

Dat het arrest stelt dat als men zou beschouwen dat artikel 13, C, 3 van het typebestek nr. 100 van 1956 was opgenomen ingevolge artikel 1, lid 1, van de tekst van het bijzonder bestek, hieruit een tegenstrijdigheid zou volgen tussen de globale prijs die door het bijzonder bestek als definitief wordt aangenomen en de herziening van de prijs met toepassing van voormeld artikel 13, C, 3, welke tegenstrijdigheid, krachtens een bepaling van het bijzonder bestek, de voorrang van dit bestek zou meebrengen en, bijgevolg, de herzieningsclause krachteloos zou maken;

Overwegende dat, enerzijds, het opnemen van een herzieningsclause dat voorziet in de aanpassing van de prijs onder meer overeenkomstig een stijging van de lonen, niet onverenigbaar is met de aard van een overeenkomst met vaste aannemingssom;

Dat, anderzijds, het arrest, hoewel het vaststelt dat genoemde clause door verwijzing en tussen andere technische clauses in het contract werd ingevoegd, echter niet vaststelt dat het akkoord van de partijen geen be-

trekking heeft gehad op deze clause;

Dat, derhalve, het arrest, door te weigeren rekening te houden met de in de overeenkomst opgenomen herzieningsclause, de in het middel aangeduide artikelen 1134, 1135 en 1793 van het Burgerlijk Wetboek heeft geschonden;

Dat het middel gegrond is;

Om die redenen,

Vernietigt het bestreden arrest in zover het over de hoofdvordering uitspraak doet;

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing;

Houdt de kosten aan opdat hierover door de feiten-rechter worde beslist;

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het Hof van beroep te Luik.

NOOT. — Zie A. Delvaux, «*Traité juridique des bâtisseurs*», I, blz. 72.

Maar er is geen aanneming tegen vaste prijs in de zin van art. 1793 B.W., wanneer de overeenkomst weliswaar een vaste prijs bedingt voor het oprichten van een gebouw, zoals bepaald in het bestek, maar tevens de eigenaar van de grond het recht geeft om tijdens de uitvoering van het werk de veranderingen aan te brengen die hij dienstig acht (Cass., 12 januari 1968, R.W., 1968-69, 781).

HOF VAN CASSATIE

1e Kamer. — 11 februari 1972.

Voorzitter: Ridder Rutsaert (verslaggever).

Raadsheren: M.M. De Vreese, Gerniers, Meeûs, Sury.

Advocaat-Generaal: M. Krings.

Advocaat: Mr. Houtekier.

Gewijsde. — Overneming kleine nalatenschappen naar schatting. — Context van het bestreden vonnis. — Afwezigheid van betwisting. — Schatting. — Toekomstwaarde. — Valoriseerbaar.

Wanneer de context van het bestreden vonnis aanwijst dat, door te verklaren dat de rechtbank zich op het ogenblik van de aanvraag om overneming naar schatting moet plaatsen om de waarde van de over te nemen goederen te schatten, de rechtbank die termen enkel gebruikt heeft met tegenstelling tot de « hic et nunc » niet te valoriseren toekomstwaarde, doch niet tegenover de waarde ten tijde van de overneming, schendt het bestreden arrest artikel 4, leden 1, 5 en 6 van de Wet van 16 mei 1900 tot wijziging van het erfstelsel van de kleine nalatenschappen, zoals gewijzigd door de Wet van 20 december 1961 niet.

Er is geen gewijsde wanneer geen betwisting tussen partijen bestond omtrent een verschil tussen de waarde van de goederen ten tijde van de aanvraag en die ten tijde van de overneming.

Bij de bepaling van de waarde van een goed met het oog op de overneming naar schatting, mag een toekomstwaarde enkel in aanmerking komen, wanneer zij hic et nunc kan worden gevaloriseerd.

Peeters L. t. / Peeters J. B.

Gehoord het verslag van raadsheer ridder Rutsaert en

op de conclusie van de heer Krings, advocaat-generaal ; Gelet op het bestreden vonnis, op 29 juni 1970 in hoger beroep gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen ;

Over het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 4, leden 1, 5 en 6 van de wet van 16 mei 1900 tot wijziging van het erfstelsel van de kleine nalatenschappen, zoals gewijzigd door de wet van 20 december 1961,

doordat het bestreden vonnis de door verweerder te betalen overnameprijs van de onroerende goederen vaststelt op 2.655.000 frank om de reden dat « de rechtbank zich moet plaatsen op het ogenblik van de aanvraag, om de waarde van de over te nemen gronden te schatten », terwijl de waarde van de over te nemen gronden moet geschat worden op het ogenblik dat de akte van overname verleden wordt, zodat het bestreden vonnis de in het middel aangewezen bepaling geschonden heeft ;

Overwegende dat de kontekst van het bestreden vonnis aanwijst dat, door te verklaren dat de rechtbank zich op het ogenblik van de aanvraag moet plaatsen om de waarde van de over te nemen goederen te schatten, de rechtbank deze termen enkel gebruikt heeft met tegenstelling tot de « hic et nunc » niet te valoriseren toekomstwaarde » doch niet tegenover de waarde ten tijde van de overneming ; dat geen betwisting tussen de partijen bestond omtrent een verschil tussen de waarde van de goederen ten tijde van de aanvraag en die ten tijde van de overneming ;

Dat het middel feitelijke grondslag mist ;

Over het tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 4, leden 1, 5 en 6 van de wet van 16 mei 1900 tot wijziging van het erfstelsel van de kleine nalatenschappen, zoals gewijzigd door de wet van 20 december 1961, 1, 8, 9, 12 en 13 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijk ordening en van de stedenbouw, 1 en 2 van het koninklijk besluit van 16 september 1966 de sector Turnhout aanduidend tot ontwerp van een gewestplan, en 97 van de Grondwet,

doordat het bestreden vonnis de door verweerder te betalen overnameprijs van de onroerende goederen vaststelt op 2.650.000 frank om de redenen dat « de rechtbank zich moet plaatsen op het ogenblik van de aanvraag, om de waarde van de over te nemen gronden te schatten ; dat een toekomstwaarde slechts in aanmerking mag komen wanneer zij hic et nunc zou kunnen gevaloriseerd worden ; dat de eerste rechter dus ten onrechte rekening gehouden heeft met subjectieve veronderstellingen en vooruitzichten ; dat de deskundige in zijn aanvullend verslag reeds liet opmerken dat hij bij de schatting « geen rekening heeft gehouden met een absoluut verkavelingsverbod doch enkel met een ernstige bedreiging van verbod tot verkaveling » ; dat zulks blijkt uit de van de gemeente zelf uitgaande vraag tot hervorming van het voorontwerp van structuurplan van het gewest Turnhout, waarin Sint-Lenaarts gelegen is ; dat volgens dit voorontwerp thans bestaande en opgemaakt door de Studiendienst « Mens en Ruimte », Blauwmozelstraat, 7, Antwerpen, de litigieuze gronden gelegen zijn in de op dit plan voorkomende landbouwzone ; dat er dus minstens een ernstige bedreiging is dat deze gronden niet binnen een afzienbare tijd van karakter zullen veranderen ; dat de van de gemeente uitgaande vraag tot wijziging reeds van 1 maart 1968 dateert en dat meer dan twee jaar later deze vraag nog niet werd ingewilligd ; dat, wat meer is, de inzichten van de gemeente gedwarsboemd worden door de bestendige deputatie die zich aan het voorontwerp houdt ; dat namelijk waar de gemeente aan eiser in hoger beroep een toelating geweigerd had tot het bouwen van een varkenshok omdat de

gemeente hier bouwzone heeft voorzien », de bestendige deputatie « bij nader onderzoek heeft vastgesteld dat volgens de meest recente planologische gegevens het betrokken bouwperceel wel degelijk gelegen is in de landbouwzone... », dat ook een gunstig advies was uitgebracht door het ministerie van Landbouw, vermits het de uitbreiding van een bestaand agrarisch bedrijf betrof ; dat de deskundige in zijn aanvullend verslag dan ook gewag maakt van inlichtingen meermaals ingewonnen op stedenbouw : « voor het ogenblik zou naar alle waarschijnlijkheid een verkavelingsaanvraag voor een open bebouwing strokende met de ligging van de panden geweigerd worden of zij door de gemeente gesteund wordt of niet » ; dat op het huidige ogenblik de waarde van de kwestieuze gronden dus wel gedrukt is door het reeds bestaande voorontwerp van structuurplan, en als landbouwgrond moet geschat worden ; dat indien met de toekomstmogelijkheden dient rekening gehouden te worden, eiser laat opmerken dat er ook wetsontwerpen zijn tot verscherping van de reglementering van de verkavelingsvergunningen bij toepassing van de wet van 1962 op de Ruimtelijke Ordening, die de gemeenten nog minder vrijheid in het afleveren van de bouwtoelatingen zou gunnen ; dat indien de toekomst ondoorgondelijk is, de deskundige terecht rekening gehouden heeft met een « ernstige bedreiging en dat er geen reden is om van zijn eerste schatting af te wijken »,

terwijl, 1) de schatting van de gronden om de overnameprijs te bepalen zowel de actuele waarde van het goed als de toekomstwaarde omvat, al is deze laatste niet « hic et nunc » valoriseerbaar (schending van artikel 4, leden 1, 5 en 6 van de wet van 16 mei 1900 en 97 van de Grondwet), 2) het feit dat volgens het voorontwerp van de Studiendienst « Mens en Ruimte » de litigieuze gronden in de op dit plan voorkomende landbouwzone gelegen zijn, niet tot gevolg heeft dat deze gronden als landbouwgronden moeten geschat worden (schending van de artikelen 1, 8, 9, 12, 13 van de wet van 29 maart 1962 en 1 en 2 van het koninklijk besluit van 16 september 1966), 3) het vonnis enerzijds weigert rekening te houden met de toekomstwaarde die « hic et nunc » niet kan gevaloriseerd worden en anderzijds wel rekening houdt met het toekomstig verbod van verkaveling, zonder dat dit gerealiseerd is en dergelijke motieven dubbelzinnig, duister en tegenstrijdig zijn (schending van artikel 97 van de Grondwet) ;

Overwegende dat, door te verklaren dat een toekomstwaarde slechts in aanmerking mag komen wanneer zij « hic et nunc » zou kunnen gevaloriseerd worden en vast te stellen dat, volgens het voorontwerp van structuurplan van de Studiendienst « Mens en Ruimte », de gronden gelegen zijn in de op dit plan voorkomende landbouwzone, de rechtbank geenszins bedoelt toekomstmogelijkheden, die de overnameprijs kunnen beïnvloeden, uit te sluiten ; dat het vonnis inderdaad onder meer op de redenen steunt « dat indien met de toekomstmogelijkheden dient rekening te worden gehouden, eiser (thans verweerder) laat opmerken dat er ook wetsontwerpen zijn tot verscherping van de reglementering van de verkavelingsvergunningen bij toepassing van de wet van 1962 op de Ruimtelijke Ordening » en dat « indien de toekomst ondoorgondelijk is, de deskundige terecht rekening heeft gehouden met een 'ernstige bedreiging' en er geen reden is om van zijn eerste schatting af te wijken » ;

Overwegende dat daaruit blijkt dat het vonnis geenszins beslist dat de gronden « hic et nunc », als landbouwgronden moeten beschouwd worden op grond van het bovenaangehaald voorontwerp van voormelde Studiendienst, doch dat de rechtbank, bij het bepalen van de prijs van overname, door het in aanmerking nemen van gezegd

voorontwerp, met de toekomstmogelijkheden rekening houdt en, bij een feitelijke en dienvolgens onaantastbare beslissing, oordeelt dat de aangehaalde ongunstige gegevens tegen de gunsige opwegen en de toekomstmogelijkheden niet toelaten van de eerste schatting van de deskundige af te wijken; dat daarin noch tegenstrijdigheid noch dubbelzinnigheid gelegen zijn;

Dat het middel feitelijke grondslag mist;

Om die redenen,

Verwerpt de voorziening;
Veroordeelt eiser in de kosten.

RAAD VAN STATE.

6e Kamer. — 21 oktober 1971.

Voorzitter: M. L. Moureau.
Staatsraden: Mevr. Ciselet en M. Sarot.
1e auditeur: Juf. Bourquin.
Advocaat: Mr. M.A. Pierson.

Gemeenten. — Toezicht. — Onderwijs.

Noch uit artikel 86, noch uit artikel 87 van de gemeentewet volgt dat de gouverneur een gemeenteraadsbesluit niet vermag te schorsen als hij vermag het nietig te verklaren.

Het kan wel op de weg van de toeziende overheid liggen, als strijdig met het algemeen belang nietig te verklaren gemeenteraadsbeslissingen die hetzij krachtens hun bepaling zelf hetzij krachtens de noodzakelijk eraan verbonden gevolgen strijden met de eisen van een gezond beheer van de geldmiddelen der gemeenten, maar dit gaat niet op als de gevolgen ontstaan uit de beslissing zelf, doch zich alleen maar mogelijkerwijs kunnen voordoen ten gevolge van latere gedragingen van misnoegden.

Wanneer het, zoals ter zake, niet vaststaat dat de beslissing zelf een bepaalde onderwijzeres te benoemen, doch wel de latere houding van sommige ouders oorzaak van de intrekking van de staatstoelage kan worden, kan het feit dat die houding niet onvoorzienbaar was daar toch sommige ouders een petitie hadden ingediend, de gemeenteraad niet verhinderen zijn benoemingsbevoegdheid vrijelijk uit te oefenen.

Ninnin t./ de Gouverneur van de provincie Namen.

Arrest nr. 14.957.

Gezien het op 5 maart 1969 ingediende verzoekschrift, waarbij Nicole Ninnin de nietigverklaring vordert van het op 9 januari 1969 door de gouverneur van de provincie Namen vastgestelde besluit, houdende nietigverklaring van het besluit van de gemeenteraad van Mettet van 2 oktober 1968, hetwelk verzoekster in vast verband tot bewaarschoolonderwijzeres benoemt aan de tweede gemeentelijke bewaarschool van Devant-Les-Bois-Mettet;

Overwegende dat de gemeenteraad van Mettet in oktober 1966 besloten heeft een tweede bewaarklas op te richten te Devant-Les-Bois-Mettet; dat hij tot voorlopige bewaarschoolonderwijzeres heeft benoemd Mevr. Gonzé, echtgenote van Maudoux; dat niet betwist wordt dat de gemeente op 5 januari 1968 bericht kreeg dat beide klassen voor weddetoelagen van de Staat in aanmerking kwamen over het schooljaar 1967-1968; dat de gemeenteraad toen besloot een tweede bewaarschoolonderwijzeres in vast verband te benoemen; dat zeven gegadigden, onder wie Mevr

Gonzé en verzoekster, zich hebben gemeld; dat de gemeenteraad op 2 oktober 1968 tot de benoeming is overgegaan; dat verzoekster zes en Mevr. Gonzé vijf stemmen hebben behaald; dat verzoekster dan ook benoemd is;

Overwegende dat de gouverneur dat besluit geschorst heeft op 20 november 1968; dat de gemeenteraad op 6 december 1968 akte heeft genomen van het schorsingsbesluit en besloten heeft de gedane benoeming niet in te trekken; dat de gouverneur op 9 januari 1969 het aangevallen vernietigingsbesluit heeft genomen;

Overwegende dat dit besluit in dezer voege gemotiveerd is:

«Overwegende dat de gemeenteraad van Mettet bij besluit van 2 oktober 1968 Mej. Ninnin Nicole bij geheime stemming in vast verband heeft benoemd tot bewaarschoolonderwijzeres;

Overwegende dat reeds daags na die benoeming de schoolbevolking van de bewaarklas in de school gelegen ter plaatse «Devant-Les-Bois» in een zeer aanzienlijke mate gedaald is, bij zoverre dat de gemeente gevaar liep reeds het volgende schooljaar geen staatstoelagen meer te ontvangen als die toestand onveranderd bleef;

Overwegende dat dan ook nagegaan moet worden of dat verschijnsel rechtstreeks verband houdt met de benoeming;

Overwegende dat het bovengenoemde raadsbesluit bij ons besluit van 20 november 1968 is geschorst opdat de toestand kon worden beoordeeld en opdat uitgemaakt kon worden of het niet ging om een voorbijgaande gril van de ouders;

Overwegende dat de gemeenteraad van Mettet op 6 december 1968 akte heeft genomen van dat schorsingsbesluit en tegelijk, bij meerderheid van stemmen, besloten heeft de handeling in kwestie niet in te trekken;

Overwegende dat de rapporten van de schoolinspectie onweerlegbaar het volgende aantonen:

1) Rapport van de kantonale inspecteur van 21 oktober 1968: «Zodra de nieuwe onderwijzeres in dienst is getreden, is de opkomst verminderd tot drie kinderen»;

2) Rapport van de kantonale inspecteur van 14 november 1968: «Sinds 3 oktober heb ik bij herhaling kunnen waarnemen dat de opkomst schommelde tussen één en vier kinderen».

3) In aansluiting bij het schorsingsbesluit verklaart de hoofdinspecteur in zijn rapport van 24 december 1968, dat hij bij een laatste controlebezoek op 12 december 1968 vier kinderen in de klas heeft aangetroffen;

Overwegende dat die zwakke opkomst dus geen kortstondig verschijnsel is, dat zij rechtstreeks verband houdt met de benoeming van Mej. Ninnin; dat immers niet op ernstige gronden volgehouden kan worden dat die toestand na de benoeming is ontstaan; dat reeds in een petitie, gericht tot de gemeenteoverheid op 1 oktober 1968, veertien ouders de gemeenteoverheid met aandrang verzochten Mevr. Maudoux-Gonzé, die algehele voldoening schonk, in haar ambt te bevestigen;

Overwegende dat de gemeenteraad weliswaar meester is over zijn beslissing en als enige sanctie eventueel tegemoet kan zien, dat het kiezerskorps hem bij de vernieuwing van de raad afkeurt;

Overwegende dat het voor de toeziende overheid, die het algemeen belang moet behartigen, niettemin zaak is die benoeming, welke onvermijdelijk zal leiden tot intrekking van de staatstoelagen, nietig te verklaren»;

Overwegende dat verzoekster een eerste middel ontleent aan het te laat tot stand komen van het bestreden besluit; dat zij betoogt dat het schorsingsbesluit buiten de in artikel 86 van de gemeentewet bepaalde termijn van veertig dagen tot stand zou zijn gekomen en dat een schorsings-

besluit zinloos is als de gouverneur bevoegdheid heeft gekregen om de handeling van de gemeenteoverheid nietig te verklaren ;

Overwegende, ten aanzien van het eerste onderdeel van het middel, dat het raadsbesluit van 2 oktober 1968 bij het provinciebestuur is ingekomen op 14 oktober 1968 ; dat het schorsingsbesluit tot stand is gekomen binnen de veertig dagen, bepaald in artikel 86 van de gemeentewet ; dat het middel feitelijke grondslag mist in zijn eerste onderdeel ;

Overwegende dat noch uit artikel 86 noch uit artikel 87 van de gemeentewet volgt, dat de gouverneur een gemeenteraadsbesluit niet vernietigt als hij vernietigt het nietig te verklaren ; dat het middel in rechte faalt in zijn tweede onderdeel ;

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel toegt, dat de redengeving van het besluit niet klemt in zover die zich op krenking van het algemeen belang beroept ; dat zij verklaart niet in te zien hoe een regelmatig bij geheime stemming gedane benoeming van een personeelslid dat aan alle benoemingseisen voldoet, het algemeen belang kan schaden, dat de toezienende overheid de wet uitlegt alsof deze aan ouders van leerlingen het recht verleende om de keuze van de benoemende overheid te beperken, dat er overigens tegenspraak is in de redenen van het besluit, die aan de ene kant aanenemen dat de toezienende overheid bevoegd is tot nietigverklaring, dat tenslotte vaststaat dat de intrekking van de toelage veroorzaakt dreigt te worden niet door verzoeksters benoeming, wel door de gedragingen van sommigen die, verre van de ouders tot eerbiediging van de overheidsbeslissing aan te sporen, hen aangezet hebben om kinderen uit verzoeksters klas terug te trekken en naar klassen van andere onderwijzeressen te sturen ;

Overwegende dat de tegenpartij hierop antwoordt « dat de toezienende overheid volgens een vaststaande administratieve rechtspraak als strijdig met het algemeen belang kan beschouwen en dus ook nietigverklaren een beslissing die indruist tegen wat zij acht te stroken met de eisen van een gezond beheer van de geldmiddelen der gemeente, dat de gemeenteraad, door verzoekster op 2 oktober 1968 tot bewaarschoolonderwijzeres in vast verband te benoemen ondanks het algemeen verzet dat zich reeds vóór de beslissing onder de ouders van de leerlingen had afgetekend, een beslissing heeft genomen die onvermijdelijk tot intrekking van de toelagen moet leiden, hetgeen bevestigd is door herhaalde controle vanwege de schoolinspectie », dat « de toezienende overheid gemeend heeft dat zulke beslissing indruiste tegen de eisen van een gezond beheer van de geldmiddelen der gemeente en dan ook het algemeen belang schaadt », dat zij « het recht had dit te doen en dus ook de bestreden beslissing nietig te verklaren » ; dat de tegenpartij in haar verdere toelichtingen bij de laatste twee overwegingen van het omstreden besluit opmerkt, dat daarin onbetwiste beginselen in herinnering worden gebracht, namelijk dat de beslissingsbevoegdheid terzake bij de gemeenteraad berust, dat gemeenteraadsleden zich alleen voor hun kiezers te verantwoorden hebben, dat de toezienende overheid, die door de behartiging van het algemeen belang instaat, tot plicht heeft iedere met dat algemeen belang strijdige beslissing nietig te verklaren ;

Overwegende dat verzoekster er in haar memorie van wederantwoord op wijst, dat de tegenpartij niet antwoordt op het argument dat de intrekking van de toelagen veroorzaakt dreigt te worden, niet door haar benoeming maar integendeel door het feit dat bepaalde gemeentebesturen hun kabaal op touw hebben gezet en de ouders niet verzocht hebben de beslissing van de overheid te eerbiedigen ; Overwegende dat er tussen de laatste twee overwegin-

gen van het bestreden besluit slechts schijnbaar tegenstrijdigheid is ; dat de eerste gebrekkig geredigeerd is waar zij stelt dat de « enige » sanctie op de beslissing van de gemeenteraad eventueel een afkeuring vanwege het kiezerskorps zou zijn, maar dat de tweede overweging inhoudt dat die eventuele sanctie « niettemin » de toezienende overheid niet verhindert de beslissing nietig te verklaren ; dat dit onderdeel van het middel niet in aanmerking kan komen ;

Overwegende dat het gemeenteraadsbesluit nietigverklaard is, uitsluitend wegens afbreuk aan het algemeen belang, namelijk doordat verzoeksters benoeming, steeds volgens het bestreden besluit « onvermijdelijk de intrekking van de staats-toelagen zal veroorzaken », hetgeen volgens de memorie van antwoord « indruist tegen een gezond beheer van de geldmiddelen der gemeente » ;

Overwegende dat het wel op de weg van de toezienende overheid kan liggen, als strijdig met het algemeen belang nietig te verklaren gemeenteraadsbeslissingen die hetzij krachtens hun bepalingen zelf, hetzij krachtens de noodzakelijk eraan verbonden gevolgen strijden met de eisen van een gezond beheer van de geldmiddelen der gemeente, maar dat dit niet opgaat als de gevolgen ontstaan uit de beslissing zelf doch zich alleen maar mogelijkerwijs kunnen voordoen ten gevolge van latere gedragingen van misnoegden ;

Overwegende dat in dezen vaststaat dat niet de beslissing zelf, wel de latere houding van sommige ouders oorzaak van de intrekking van de staats-toelagen kon worden ; dat het feit dat die houding niet onvoorzienbaar was daar toch sommige ouders een petitie hadden ingediend, de gemeenteraad niet kon verhinderen zijn benoemingsbevoegdheid vrijelijk uit te oefenen ; dat de toezienende overheid, door het gemeenteraadsbesluit te vernietigen op grond van een na maar niet noodzakelijk uit dat besluit ontstane feitelijke toestand, haar bevoegdheid te buiten is gegaan.

Besluit :

Het besluit van de gouverneur van de provincie Namen tot nietigverklaring van het besluit van de gemeenteraad van Mettet van 2 oktober 1968 wordt vernietigd.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

1e Kamer. — 22 februari 1972.

Voorzitter : M. Maréchal.

Raadsheren : MM. Van Leckwijck en Jans.

Advocaten : Mrs. W. Schrijvers, Dierckxsens loco
De Cooman en E. Ehlinger.

Tenuitvoerlegging. — 1. Beslag door schuldeiser van de man op roerende goederen in het door het gezin betrokken, aan de vrouw toebehorend huis. — Revindicatie door de vrouw. — Bewijslast van het eigendomsrecht. — 2. Vordering tot revindicatie. — Vermelding van de bewijzen van eigendom in de dagvaarding. — Bewijs door getuigen. — 3. Vordering tot revindicatie en tot schadevergoeding. — Beslagrechter. — Bevoegdheid.

1. Wanneer van goederen gescheiden echtgenoten hun respectieve roerende goederen in het door hen bewoonde huis, dat aan de vrouw toebehoort, hebben bijeengebracht, kan van de schuldeiser van de man niet geëist worden dat hij een onderscheid maakt tussen de goederen van de man en die van de vrouw, waar de door de echtgenoten zelf tot stand gebrachte vermenging het maken van dit onderscheid niet meer toelaat. De schuldeiser van de man kan op alle zich

in het huis bevindende roerende goederen beslag leggen, behoudens het recht van de vrouw te handelen overeenkomstig art. 1514 Ger. Wb.

2. Art. 1514 Ger. Wb. legt niet enkel de vermelding van de titels van eigendom in de dagvaarding op; het schrijft de vermelding van de bewijzen van eigendom voor. Het bewijs door getuigen moet derhalve ook vermeld worden temeer wanneer het niet enkel als aanvulling bedoeld is voor bewijselementen die in de akte van rechtsingang vermeld worden.
3. De beschikking van de beslagrechter brengt een nadeel toe aan de zaak zelf, maar dat sluit niet uit dat hij kennis mag nemen van een vordering die de zaak zelf niet betreft en enkel verband houdt met de gedwongen tenuitvoerlegging. De vordering tot schadevergoeding die ingesteld wordt samen met de vordering tot revindicatie van in beslag genomen roerende goederen, raakt enkel de tenuitvoerlegging en de beslagrechter is dus bevoegd om er kennis van te nemen.

Langfuss t./ N.V. Servais & Collin en Mermelstein.

Gezien het eensluidend verklaard afschrift van de beschikking verleend op 24 juni 1971 door de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, waartegen hoger beroep, regelmatig naar vorm en tijd, op 19 juli 1971 werd ingesteld;

Overwegende dat de rechtsvordering ingesteld door appellante ertoe strekt:

1. de meubelen en roerende voorwerpen bewarend in beslag-genomen bij exploit van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder Willy Mertens dd. 18 januari 1971, weder op te eisen.

2. eerste geïntimeerde, als beslagleggende partij te horen veroordelen tot betaling van een schadevergoeding van 25.000 fr. wegens tergende en roekeloze inbeslagneming;

Overwegende dat de eerste rechter het eerste onderdeel van de rechtsvordering afgewezen heeft en zich onbevoegd verklaard heeft om kennis te nemen van het tweede onderdeel;

Over het eerste onderdeel:

Overwegende dat appellante in haar exploit van rechtsingang twee akten aanhaalt:

1. haar huwelijkscontract,
2. de koopakte van het appartement te Antwerpen, België-lei 71;

Overwegende dat bij huwelijkscontract verleden voor notaris Meert te Antwerpen op 29 januari 1962, de aanstaande echtelieden Mermelstein-Langfuss het beheer der scheiding van goederen aangenomen hebben, zonder de eigen goederen van de bruid te vermelden doch met inlassing van het beding: « Het meubilair zal geacht worden volledig toe te behoren aan de aanstaande bruid »;

Overwegende dat deze beschikking van het contract, die van het gemeen recht afwijkt, de betrekkingen tussen de echtelieden betreft doch tegenover derden geen titel van eigendom uitmaakt;

Overwegende dat bij akte verleden voor zelfde notaris op 2 juni 1966, overschreven te Antwerpen 1e kantoor der Hypotheken op 23 juni 1966 deel 4101 nr. 15 appellante gekocht heeft het onafgewerkt appartement op de achtste verdieping en de kelder nr. 9, in een appartementsgebouw in oprichting, te Antwerpen, België-lei 71;

Overwegende dat de litigieuze goederen onder beslag gelegd werden in voormeld appartement, waar luidens het exploit van rechtsingang de echtelieden Mermelstein-Langfuss samen wonen;

Overwegende dat de echtgenoot, eigenaar van het pand waar de meubelen van het echtpaar zich bevinden, niet ver-

moed wordt de eigenaar van deze meubelen te zijn; dat integendeel, wanneer van goederen gescheiden echtgenoten hun onderscheidenlijke roerende goederen in het door hen bewoonde huis van de vrouw hebben bijeengebracht, van de schuldeiser van de man niet kan gevorderd worden dat hij een onderscheid maakt tussen de goederen van de vrouw en die van de man, terwijl de door de echtgenoten zelf tot stand gebrachte vermenging het maken van dit onderscheid niet meer toelaat; dat de schuldeiser van de man beslag kan leggen op alle zich in het huis bevindende roerende goederen, behoudens het recht van de vrouw te handelen overeenkomstig artikel 1514 van het gerechtelijk wetboek;

Overwegende dienvolgens dat de bewijzen vermeld in het exploit van rechtsingang ondoeltreffend zijn;

Overwegende dat appellante evenwel in eerste aanleg aangeboden heeft « te bewijzen door alle middelen van recht, getuigen inbegrepen, dat de in beslag genomen meubelen en onroerende voorwerpen haar uitsluitende eigendom zijn »; dat de eerste rechter dit bewijsaanbod als onontvankelijk beschouwd heeft ingevolge de voorschriften van artikel 1514 van het gerechtelijk wetboek;

Overwegende dat appellante dit bewijsaanbod voor het hof herhaalt; dat eerste geïntimeerde opwerpt dat het niet kan aanvaard worden bij gebrek aan vermelding van deze bewijzen van eigendom in de akte van rechtsingang; dat het inderdaad, ingevolge artikel 1514 van het gerechtelijk wetboek, aan de verzetter behoort de bewijzen op straffe van nietigheid, in zijn verzetsexploit te vermelden; dat deze wetsbepaling niet alleen het verzuim van dergelijke vermelding met nietigheid van de akte van rechtsingang bestraft doch ook voor gevolg heeft dat de verzetter geen andere bewijzen mag aanwenden dan degene die hij vermeld heeft; dat deze wetsbepaling inderdaad tot doel heeft de beslaglegger in de mogelijkheid te stellen, bij het begin van het geding, de realiteit en de oprechtheid van de tegen het beslag ingebrachte bewijzen te onderzoeken;

Overwegende dat voormeld artikel niet enkel de vermelding van titels van eigendom oplegt doch wel van de bewijzen van eigendom; dat het bewijs door getuigenverhoor derhalve ook moet vermeld worden temeer wanneer, zoals ter zake, dit bewijs niet enkel als aanvulling bedoeld is van bewijselementen die in de akte van rechtsingang vermeld waren; dat immers geen getuigenverhoor nodig is om een huwelijkscontract of een overgeschreven koopakte te schragen; dat het bewijsaanbod, dat trouwens zeer onduidelijk geformuleerd wordt, geen ander voorwerp kan hebben dan andere bewijzen bij te brengen dan deze in het exploit van rechtsingang vermeld, wat niet gedoogd mag worden.

Over het tweede onderdeel:

Overwegende dat artikel 1395 van het gerechtelijk wetboek, in het vonnis aangehaald naar de regels van het kort geding verwijst ten aanzien van de voorschriften betreffende de instelling en de behandeling van de vorderingen; dat het echter de bevoegdheid van de beslagrechter niet omschrijft; dat deze vastgesteld wordt in het vijfde deel van voormeld wetboek, onder meer in artikel 1489, naar luid waarvan « de beschikking van de beslagrechter geen nadeel toebrengt aan de zaak zelf »; dat zulks niet uitsluit dat de beslagrechter kennis mag nemen van een vordering die de zaak zelf niet betreft doch enkel verband houdt met de gedwongen tenuitvoerlegging; dat trouwens artikel 1514, 2e lid, hem de macht verleent uitspraak te doen over een vordering tot schadevergoeding hoofs ongedronde wederopleising; dat in onderhavig geschil de vordering tot schadevergoeding de zaak zelf niet raakt doch enkel de gedwongen tenuitvoerlegging; dat de beslagrechter dus bevoegd was om kennis te nemen van het tweede onderdeel van de rechtsvordering;

Overwegende dat de ongegrondheid van het eerste onderdeel deze van het tweede noodzakelijk voor gevolg heeft ;

Om die redenen,

Het Hof,

Gelet op artikel 14 der wet van 15 juni 1935 ;

Ontvangt het hoger beroep ;

Bevestigt het bestreden vonnis in zover het uitspraak doet over de wederopeising van de roerende goederen alsmede over de gerechtskosten ;

Doet het vonnis te niet in zover de beslagrechter zich onbevoegd verklaart om te oordelen betreffende de vordering in schadevergoeding ; hervormende dienaangaande, zegt dat de beslagrechter bevoegd was, ontvangt dit onderdeel van de rechtsvordering doch verklaart het ongegrond en wijst het af ;

Verwijst appellante in de kosten in hoger beroep vereffend (...).

NOOT. — Betreffende de eerste twee punten luidde het vonnis van de beslagrechter te Antwerpen van 24 juni 1971 :

« Overwegende dat in geval van scheiding van goederen de schuldeisers van elke echtgenoot de roerende goederen die zich in de echtelijke woning bevinden, mogen in beslag nemen, op last voor de andere echtgenoot het bewijs te leveren dat deze goederen hem uitsluitend toebehoren (Cass., 12 februari 1948, Pas. 1948, I, 100 ; Cass., 16 september 1954, Pas. 1955, I, 3 ; Hof Brussel, 1 februari 1956, R.W. 1955-56, 1814 ; Renauld, « Droit patrimonial de la famille », nr. 1644) ;

Overwegende dat dit bewijs in de onderhavige zaak niet geleverd wordt ;

Overwegende dat het feit dat de eisende partij eigenares is van het appartement, geen bewijs noch vermoeden van eigendom van de meubelen in haren hoofde uitmaakt ; dat beide echtelieden in dat appartement inderdaad gehuisvest zijn (Hof Brussel, 1 februari 1956, loc. cit.) ;

Overwegende dat dit bewijs evenmin geleverd wordt door het hierboven aangehaald beding van het huwelijkscontract ; dat zulk beding inderdaad niet tegenstelbaar is aan derden (Hof Brussel, 1 februari 1956, loc. cit. ; De Page X, nr. 1344, A, blz. 1068, voetnoot 1 ; Renauld, op cit, nr. 1647) ;

Overwegende dat de eisende partij in ondergeschikte orde aanbiedt te bewijzen door alle middelen van recht, getuigen inbegrepen, dat de in beslag genomen goederen haar uitsluitende eigendom zijn ;

Overwegende dat dit aanbod van bewijs niet kan ontvangen worden als in strijd met het uitdrukkelijk voorschrift van art. 1514 Gerechtelijk Wetboek, dat de bewijzen van eigendom, op straffe van nietigheid, in de dagvordering moeten vermeld worden. »

M.b.t. de vordering tot schadevergoeding (3 van de samenvatting) heeft de beslagrechter te Antwerpen zijn rechtspraak gewijzigd.

Art. 1514 Ger. W. stemt grotendeels overeen met het vroegere art. 608 RV. Verg. Van Lennep, Gerechtelijk Wetboek IV, blz. 1608 v.

ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE GENT

20 maart 1972.

Voorzitter : M. Petit.

Rechters : MM. Van Hove en Sabbe.

Procureur des Konings : M. Van Wymersch.

Advocaten : Mrs. B. De Vidts loco Mares, J. Verschoore en R. van Malderen loco Grysolle.

Bevoegdheid. — Burgerlijke zaken. — Regresvordering van de arbeidsongevallenverzekeraar tegen de verzekeraar van de aansprakelijke derde. — Meer dan 25.000 fr. — Rechtbank van koophandel.

De regresvordering van de arbeidsongevallenverzekeraar tegen de verzekeraar van de aansprakelijke derde betreft een vordering inzake civielrechtelijke aansprakelijkheid die, ofschoon zij op de artikelen 46 en 47 arbeidsongevallenwet steunt, geen vordering is betreffende de vergoeding van schade voortkomende uit een arbeidsongeval en derhalve niet tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank behoort. Daar het een geschil tussen kooplieden betreft, waarvan ten deze het bedrag 25.000 fr. te boven gaat, is de rechtbank van koophandel bevoegd.

N.V. Groep Josi t./ N.V. L'Urbaine.

Gezien de stukken, o.m. :

1) de dagvaarding dd. 1 maart 1971 ten verzoeken van de N.V. Groep Josi, waarbij de N.V. L'Urbaine opgeroepen wordt door de Arbeidsrechtbank te Dendermonde, afdeling Aalst, om zich te horen veroordelen tot de betaling van 27.013 fr., met rente en kosten ;

2) het vonnis van deze Arbeidsrechtbank dd. 13 april 1971, waarbij zij zich onbevoegd verklaart ratione materiae en de zaak verzendt naar de Arrondissementsrechtbank te Dendermonde ;

3) het vonnis van deze Arrondissementsrechtbank dd. 2 juni 1971, dat de onderhavige zaak terugzendt naar de Arbeidsrechtbank te Dendermonde ;

4) het arrest van het Hof van Cassatie dd. 25 februari 1972, dat het vonnis van de Arrondissementsrechtbank te Dendermonde, afdeling Aalst, dd. 2 juni 1971, vernietigt en de zaak verwijst naar de Arrondissementsrechtbank te Gent, opdat deze laatste, overeenkomstig de artikelen 641 en 660 van het Gerechtelijk Wetboek, uitspraak zou doen over het middel voortkomende uit haar onbevoegdheid ratione materiae opgeworpen door de Arbeidsrechtbank te Dendermonde, afdeling Aalst, in haar vonnis van 13 april 1971 ;

Overwegende dat de partijen de bevoegdheid van de Arbeidsrechtbank niet hebben betwist ; dat de Arbeidsrechtbank echter ambtshalve een middel aanvoert dat uit haar onbevoegdheid voortkomt ;

Overwegende dat in dit geval, bij toepassing van artikel 640 van het G.W., de Arbeidsrechtbank terecht de zaak heeft verzonden naar de Arrondissementsrechtbank om over het middel uitspraak te doen ;

Overwegende dat de regresvordering van de verzekeraar die in de plaats van de werkgever het slachtoffer van een arbeidsongeval vergoed heeft tegen de verzekeraar van de verantwoordelijke derde, een vordering is inzake burgerlijke aansprakelijkheid ;

Overwegende dat die vordering, alhoewel zij op de artikelen 46, par. 1, en 47 van de arbeidsongevallenwet (artikel 19 van de vroegere wet) gegrond is, geen vordering is betreffende de vergoeding van schade voortkomende uit een arbeidsongeval zodat zij, luidens artikel 579, 1°, G.W. niet tot de bevoegdheid van de Arbeidsrechtbank behoort ;

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 573, eerste lid, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek, de Rechtbank van koophandel bevoegd is voor de geschillen tussen kooplieden, die handelingen betreffen die de wet als daden van koophandel aanmerkt en die niet onder de algemene bevoegdheid van de vrederechter vallen ; dat, aangezien de vorder-

ring de 25.000 fr. te boven gaat, de vrederechter niet bevoegd is;

Op die gronden,

De Arrondissementsrechtbank,

Gelet op art. 2, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 ;
Gehoord de heer Van Wymersch, procureur des Konings,

JEUGDRECHTBANK TE ANTWERPEN

1 februari 1972.

Jeugdrechter : M. R. Dillen.

Openbaar ministerie : M. R. Six.

Advocaten : Mrs. G. Jedid, W. Calewaert en
J. Calewaert.

Adoptie. — Wettiging door adoptie. — Persoonlijk statuut van de geadopteerde.

Ten onrechte wordt beweerd dat de homologatie van een wettiging door adoptie niet ingewilligd mag worden, wanneer de wetgeving die het persoonlijk statuut van de geadopteerde beheerst, slechts de gewone adoptie kent en niet de wettiging door adoptie. De wettiging door adoptie mag niet als een afzonderlijke instelling beschouwd worden ; ze is slechts een verder doorgedreven en nieuwe vorm van de adoptieve afstamming, waaraan verderstrekkende gevolgen verbonden zijn, die dezelfde zijn als die welke uit een wettige afstamming voortvloeien.

Benoy-Vroman en Lê Thanh Nhâ.

Overwegende dat de Prokureur des Konings in zijn geschreven advies van 5 oktober 1971 voorhoudt dat de aangevraagde homologatie niet mag ingewilligd worden, omdat de Vietnamese wetgeving, welke het persoonlijk statuut van de geadopteerde beheerst, slechts de gewone adoptie kent en niet de in het Belgisch Recht bestaande wettiging door adoptie, welke andere gevolgen teweegbrengt ;

Overwegende dat deze wettiging door adoptie echter niet als een afzonderlijke instelling mag aangezien worden doch slechts een verder doorgedreven en nieuwe vorm is van de adoptieve afstamming waarvan meer verstrekkende gevolgen zijn verbonden, die dezelfde zijn als deze welke uit een wettige afstamming voorspruiten ; (art. 370 § 1 B.W.)

(Zie : - Ministeriële circulaire van 16 juni 1969 betreffende de toepassing van de wet van 21 maart 1969 — B 111 1e lid ;

- C. Van Malderen : « Adoptie en wettiging door adoptie » 1970 - nr. 469, Laatste alinea.

- Hof van Beroep Luik, Jeugdkamer, arrest van 6.12.1971 - niet gepubliceerd)

Overwegende dat krachtens artikel 344 § 1 al. 1 van het Burgerlijk Wetboek een adoptieve afstamming in België tussen Belgen en vreemdelingen toegelaten is in de vormen door dit Wetboek bepaald en indien elk van de partijen voldoet aan de door haar persoonlijk statuut vereiste voorwaarden ;

Overwegende dat de toelaatbaarheid in België van een adoptieve afstamming tussen Belgen en vreemdelingen dus niet afhankelijk wordt gesteld van de verschillende gevolgen welke zulke afstamming voor de onderscheiden partijen meebrengt overeenkomstig de bepalingen van artikel 344 § 2 van het Burgerlijk Wetboek ;

Overwegende dat de adoptievoorwaarden voorzien in de

Vietnamese Wetgeving bij de artikelen 135, 136, 137 en 138 van het Decreet nr. 15/64 van 23 juli 1964 en het artikel 3 van het Decreet nr. 94 T.P. van 21 mei 1965 niet strijdig zijn met deze waaraan volgens artikel 368 van het Belgisch Burgerlijk Wetboek moet voldaan worden om een adoptieve afstamming te verwezenlijken onder de vorm van een wettiging door adoptie ;

(Zie : Jeugdrechtbank Brussel : vonnis van 18 oktober 1971 - niet gepubliceerd)

Overwegende dat blijkens een attest van 22 februari 1971 ondertekend door de zaakgelastigde a.l. van de Vietnamese Republiek te Brussel, het Ministerie van Justitie van de Vietnamese Republiek geen bezwaar heeft tegen de wettiging door adoptie van Vietnamese kinderen door buitenlandse echtgenoten voor buitenlandse rechtbanken ; Overwegende dat al de grondvoorwaarden vereist bij de Belgische en Vietnamese wetgevingen terzake vervuld zijn ;

Overwegende dat de wettiging door adoptie tussen de partijen bedongen, op wettige redenen steunt en de geadopteerde tot voordeel strekt ;

Overwegende dat de adoptanten vragen om de voornamen van de geadopteerde te wijzigen in « Daniël Anton » ; in zijn eensluidend advies ;

Verwijst de zaak naar de Rechtbank van koophandel te Dendermonde, afdeling Aalst, die volstrekt en territoriaal bevoegd is.

(....)

VREDEGERECHT TE VILVOORDE

1 maart 1972.

Rechter : M. H. van Snick.

Advocaat : M. P. Janssens.

Burgerlijke rechtspleging. — Summiere rechtspleging om betaling te bevelen. — Voorafgaande aanmaning. — Taal.

Nietig, bij toepassing van art. 40 van de wet op het taalgebruik in gerechtszaken, is de in het Frans opgestelde aanmaning die de schuldeiser ter uitvoering van art. 1339 Ger. W. stuurt aan zijn in het Nederlands taalgebied woonachtige schuldenaar.

Bij gebreke aan aanmaning conform art. 1339 Ger. W. is de vordering, ingesteld volgens de summiere rechtspleging om betaling te bevelen, niet ontvankelijk.

N.V. Verhaal en Verdediging t. / Bauwelinckx.

Gelet op het verzoekschrift, opgesteld in de Nederlandse taal, Ons in tweevoud toegezonden en ter griffie neergelegd, waar het op zijn datum door de griffier voor gezien werd getekend : gelet op de er aangehechte stukken :

Gelet op de artikelen 1338 tot 1344 van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de summiere rechtspleging om betaling te bevelen ;

Gelet op de artikelen 2, 3, 4, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 ;

Overwegende dat de door de wet voorgeschreven termijnen werden in acht genomen ;

Aangezien de aanmaning tot betaling dd° 20.1.1972, evenals haar bijlage die de artikelen van het hoofdstuk van de summiere rechtspleging van het gerechtelijk wetboek weergeeft, gezonden in uitvoering van art. 1339 van het gerechtelijk wetboek is opgesteld in de franse taal ;

Aangezien verweerder woonachtig is te Mechelen in het nederlands taalgebied ;

Aangezien alle akten van de rechtspleging dienen opgesteld in de taal welke is voorgeschreven door de wet van 15.6.1935 ;

Aangezien iedere akte van de rechtspleging die de voorschriften van de taalwetgeving overtreedt nietig is en deze nietigheid ambtshalve dient uitgesproken bij toepassing van art. 40 van de wet van 15.6.1935 (A.P.R. V° Taalgebruik in gerechtszaken, n° 172 en 263);

Om deze redenen,

Wij, Vrederechter, beslissende, Verklaren het verzoek onontvankelijk bij gebreke aan geldige aanmaning gelijkvormig art. 1339 van het gerechtelijk wetboek; Wijzen verzoeker ervan af en laten de kosten te zijnen laste;

VREDEGERECHT TE BORGERHOUT

28 december 1970.

Rechter : Mevr. M. Verrycken.
Advocaat : Mr. G. Arts.

Burgerlijke rechtspleging. — Summiere rechtspleging om betaling te bevelen. — Persoonlijke lening op afbetaling. — Eis tot betaling van vervallen termijnen en van schadevergoeding. — Geen vaststaande schuld.

De vordering tot betaling van vervallen termijnen van een persoonlijke lening op afbetaling betreft weliswaar een vaststaande schuld, maar dat is niet het geval voor dat deel van de eis dat ertoe strekt betaling te bekomen van schadevergoeding krachtens een strafbeding en van conventionele interesten; de eisbaarheid hiervan is immers aan de beoordeling van de rechter onderworpen. Bij de summiere rechtspleging om betaling te bevelen kan de rechter het verzoek niet gedeeltelijk inwilligen. De voorwaarden van art. 1338 Ger. W. zijn dus niet vervuld.

N.V. Financia t./ Bartholomeeusen.

Verzoekster stond aan de heer August Bartholomeeusen, arbeider, wonende te Borgerhout, Kattenberg 97, een persoonlijke lening op afbetaling toe voor een nominaal bedrag van 15.000 frank, verhoogd met een lastenpercentage, of in totaal 16.905 frank, terugbetaalbaar in 15 maandelijkse stortingen van 1127 frank, vanaf 5 mei 1969.

Alle afkortingen zijn thans vervallen, zodat het saldo der onbetaalde afkortingen verschuldigd is, zijnde volgens verzoekster 14.651 fr.

Verzoekster vordert veroordeling niet alleen voor dit bedrag, maar ook hoofdens een conventioneel bedongen strafbeding en conventioneel bedongen interesten.

Alleen het eerste onderdeel van de eis heeft betrekking op een vaststaande schuld en beantwoordt aan de vereisten van art. 1338 G.W.

De eisbaarheid van de schadevergoeding en van de interesten moet onderworpen worden aan Onze beoordeling (cfr. Ons gemotiveerd vonnis inzake Krediet Arfin t./ Van Boven-Sluyts, dd. 30-10-1970), zodat deze twee onderdelen van de schuld niet vaststaan.

Aangezien art. 1342 G.W. geen splitsing van de eis toelaat;

Gezien de voorwaarden van art. 1338 G.W. dus niet zijn vervuld;

Om deze redenen,

Statuerend in raadkamer, overeenkomstig art. 1342 G.W., verklaren de eis van verzoekster onontvankelijk en wijzen verzoekster ervan af; leggen de kosten van deze eis ten haren laste.

VREDEGERECHT TE BORGERHOUT

18 mei 1971.

Rechter : Mevr. M. Verrycken.
Advocaat : Mr. J.P. Bahut de Marès.

Burgerlijke rechtspleging. — Summiere rechtspleging om betaling te bevelen. — Afbetalingsovereenkomst. — Eis tot betaling van vervallen en van nog te vervallen termijnen. — Strafbeding. — Geen vaststaande schuld.

De in een afbetalingsovereenkomst bedongen clause krachtens welke, in geval van wanbetaling van twee termijnen, de lener het recht heeft betaling te eisen van de nog te vervallen termijnen, behelst een sanctie wegens wanbetaling en maakt een strafbeding uit waarop de rechter, zelfs ambtshalve, zijn controlerecht dient uit te oefenen.

Wanneer de lener, op grond van het vermelde beding, betaling vordert van de vervallen en van de nog te vervallen termijnen, betreft het onderdeel van zijn eis dat op deze laatste betrekking heeft, geen vaststaande schuld, zodat de voorwaarden art. 1338 Ger. W. niet vervuld zijn.

N.V. Les Assurances du Crédit t./ Delannoy.

Verzoekster is kredietverzekeraar van de firma Motor Finance Co, die aan mevrouw Delannoy Hilda, voormeld, een financiering toestond op 6 april 1970 voor een bedrag van 20.000 fr., terugbetaalbaar in 18 maandelijkse stortingen van 1275 fr., of in totaal 22.950 fr., vanaf 5 mei 1970.

Verzoekster is, ingevolge de overeenkomst van kredietverzekering gesubrogeerd in de rechten en vorderingen van voormelde firma, haar verzekerde, en eist derhalve, gezien de beweerde wanbetaling in hoofde van de schuldenaarster, veroordeling ten hare laste tot betaling van :

1° 20.832 fr., zijnde het totaal van de reeds vervallen en niet betaalde termijnen, samen met de nog te vervallen termijnen;

2° 64 fr. interesten;

3° 281 fr. kosten.

De overeenkomst van financiering voorziet weliswaar dat in geval van wanbetaling van 2 termijnen of van minstens 20% van de lening, en voor het geval er binnen de maand na de in morastelling geen vereffening tussenkomt, de lener het recht heeft betaling te eisen van de nog te vervallen termijnen.

Deze conventioneel bedongen clause behelst dus een sanctie voor wanbetaling onder de vorm van een verval van het voordeel der afbetaling in termijnen.

De wetten van 9-7-1957 en 5-3-1965 verlenen Ons een controlerecht op alle strafbedingen en dus ook op dit beding, dat een strafbeding uitmaakt (De Caluwé, « Les ventes à tempérament, les prêts à tempérament », o.a. p. 134, nr. 117, 118 en p. 185, nr. 151), controlerecht dat wij zelfs ambtshalve moeten uitoefenen.

In die omstandigheden maakt het onderdeel van de eis dat betrekking heeft op nog te vervallen termijnen geen vaststaande schuld uit, zodat de voorwaarden van art. 1338 G.W. niet zijn vervuld.

Art. 1342 G.W. verbiedt Ons daarenboven de eis te ventileren.

Om deze redenen,

Statuerend in raadkamer, overeenkomstig art. 1342 G.W., verklaren de eis van verzoekster onontvankelijk en wijzen haar ervan af;

Leggen de kosten van deze eis ten haren laste.

BOEKAANKONDIGING

Mr. H. Drion en Prof. Mr. J. L. P. Cahen, De dwaling in het privaatrecht. Preadviezen van de vergadering van de Broederschap der Candidaat-Notarissen op 18 mei 1972 te Maastricht. — 1972, 93 blz.

Voor de vergadering van de Broederschap der Candidaat-Notarissen zijn preadviezen uitgebracht over «De dwaling in het privaatrecht». Het eerste is van de hand van de vroegere Leidse hoogleraar, thans raadsheer in de Hoge Raad, mr. H. Drion. Zijn hoofdstelling is dat het doelmatig is de vele varianten van dwaling — inclusief de rechtsdwaling — in het privaatrecht te herleiden tot algemene kenmerken. Zo is voor iedere rechtens relevante dwaling essentieel «gebrek aan onzekerheid». Wie twijfelt dwaalt niet. En wie behoorde te twijfelen, kan zich evenmin op dwaling beroepen.

In het andere preadvies beperkt prof. mr. J. L. P. Cahen, hoogleraar aan de Rijksuniversiteit te Groningen, zich tot de dwaling bij het tot stand komen van de overeenkomst. Hij meent dat onderscheid moet en kan worden gemaakt tussen concrete en te concretiseren verwachtingen.

Prof. mr. P. Verloren van Themaat en Mr. R. C. van Houten, Europese Mededingingsregels. — Nederlandse Staatswetten, editie Schuurman & Jordens. — Zwolle, Tjeenk Willink, 1972, 461 blz.

De regels betreffende de mededinging zijn één van de belangrijkste stukken geworden uit het Europees recht. In de bekende editie van Schuurman & Jordens is thans de tekst verschenen van de bijzonderste juridische bepalingen die hierop betrekking hebben: uittreksels uit de voorbereidende werken alsmede de teksten van het EEG-verdrag betreffende de mededinging en de verschillende verordeningen van de Raad en de Commissie aangaande het onderwerp.

Alle nuttige teksten over het Europees mededingingsrecht vindt men hier verzameld. Ook in ons land zal men uit deze Nederlandse uitgave veel nut kunnen trekken.

Prof. Dr. D. H. M. Meuwissen en Mr. E. A. Alkema, Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. — Nederlandse Staatswetten, editie Schuurman & Jordens. — Zwolle, Tjeenk Willink, 1972, 365 blz.

In dezelfde handige uitgave der Nederlandse Staatswetten van Schuurman & Jordens verscheen de tekst van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden in het Nederlands, het Frans en het Engels, met de verschillende protocollen die het verdrag hebben volledigd. Aan elk artikel is belangrijk commentaar toegevoegd. Als bijlagen vindt men hier een hele reeks documenten die het hoofdverdrag aanvullen. De keus van deze documenten is uitstekend en het werkje zal ook in ons land heel wat diensten bewijzen.

La constitution belge révisée. — Annales de droit, 1972, 2-3.

Het tijdschrift «Annales de droit» heeft zopas een dubbel nummer uitgegeven dat volledig gewijd is aan de studie van de herziene Belgische grondwet.

Deze uitgave bestaat uit een reeks artikelen van vooraanstaande specialisten, die elk op hun gebied een onderwerp grondig hebben bestudeerd.

Wij kunnen in deze aankondiging enkel de verschillende studiën vermelden die in deze uitgave voorkomen.

P. De Visscher, Avant-propos. — J. Masquelin, Etapes et procédure de la récente révision de la Constitution. — Ph. Maystadt, Les communautés culturelles et les régions. — R. Andersen, Fusions, agglomérations et fédérations de communes. — P. Maroy, Le statut de Bruxelles et de son agglomération. — F. Delpérée, La constitution et la règle de droit. — Ch. Daubie, Les techniques de protection des minorités. — M. Wolff, De quelques dispositions relatives aux Chambres et au Gouvernement: articles 59, 56ter, 70 et 91bis de la Constitution. — J. Verhoeven, Le droit international et la Constitution révisée. — Annexe, La constitution belge, mise à jour au 1er janvier 1972.

Jos Raemaekers, Verhuurders en huurders. - Een keuze van praktische vragen over de huurovereenkomsten. — Brussel, uitgaven van de Interbankendienst, 1972, 190 blz.

Dit werk van 190 pagina's geeft een antwoord op een uitgebreide keuze van vragen die de verhuurders en de huurders zich kunnen stellen in verband met de huur van woonhuizen, appartementen of kamers.

Aldus stelt de auteur in iedere bereik een zeer uitgebreide stof, waarvan de interpretatie door niet-inge-wijden soms moeilijk is.

Bovendien bevat dit boek voor alle vredegerechten van het land een zeer volledige lijst van de plaatselijke gebruiken inzake huurovereenkomsten en opzeggings-termijnen.

Het werk werd in een klare en voor iedereen zeer duidelijke taal opgesteld. Het zal ongetwijfeld talrijke diensten bewijzen, zowel aan de verhuurders als de huurders, waarvan de onderscheidenlijke rechten en verplichtingen helder in het boek werden belicht.

BALIELEVEN

Vlaamse Conferentie der Balie van Antwerpen.

Donderdag 13 april: Bezoek aan het Criminologisch Museum in het Gerechtsgebouw, en aan het Administratief Centrum.

Het is al een hele tijd geleden sinds dhr. Sabbe het initiatief nam tot de inrichting van het Criminologisch Museum in het gerechtsgebouw.

Dit Museum is de laatste jaren wat in de vergeethoek geraakt, en zulks nochtans ten onrechte.

De Vlaamse Conferentie besloot dan ook eens een bezoek in het eigen huis af te leggen en trok, onder de leiding van dhr. Beets, hoofd van het technisch laboratorium, naar de derde verdieping van het gerechtsgebouw.

De er nu ietwat stofferig uitzienende zaal bevat talrijke criminologische bezienswaardigheden.

Zo o.m. een zeer uitgebreide collectie wapens, een overzicht van verschillende drugs, reeksen vervalsingen, enz. tot een volledig ingerichte roulette en baccaratafel toe.

Met afschrik bekeken wij de talrijke foto's genomen bij moorden, zware verminkingen en ongevallen.

De heer Beets verschaftte bij dit alles de nodige uitleg, hij wist met een opmerkelijke kennis van zaken zelfs de meest ingewikkelde vragen te beantwoorden. Het is te hopen dat in de toekomst dit Museum verder uitbreiding mag nemen.

In ieder geval loont het bezoek zeker de moeite en heeft het alle confraters ten zeerste geboeid.

Van het Gerechtshof trok de Vlaamse Conferentie naar

het Administratief Centrum waar de verkeerspolitie gevestigd is.

Geleid door Commissaris Van Looveren brachten wij ten eerste een bezoek aan de «906». De Conferentie kon aldus de visu vaststellen met welke enorme efficiëntie deze dienst te werk gaat. Inderdaad slechts een vijftal personen bedienen de apparaten en beantwoorden alle oproepen in de kortst mogelijke tijd. Deze oproepen worden automatisch op band opgenomen, opdat later niet de minste betwisting zou kunnen ontstaan.

Ook wordt vanuit dit centrum een voortdurend contact onderhouden met alle patrouille-wagens en kan men zich met één blik een beeld vormen van de plaats waar deze wagens zich bevinden. Men wist ons te vertellen dat deze dienst een unicum in Europa is en dat elke grote Europese stad ons deze dienst benijdt.

Hierna bezochten wij de dienst voor regeling der verkeerssignalisatie. Op een enorm groot scherm heeft men hier een overzicht van alle verkeerslichten in de Stad Antwerpen en omgeving. Deze lichten worden automatisch bediend vanuit deze centrale en dit alles slechts door de tussenkomst van één agent. Deze kan onmiddellijk, wanneer er ergens een verkeersopstopping is, de cyclus van de lichtinstallatie wijzigen.

Bovendien werd thans reeds een aanvang genomen met het inschakelen van T.V.-camera's op drukke kruispunten zodat vanuit het centrum onmiddellijk kan ingegrepen worden.

Met een tikje weemoed maakten wij de bedenking dat hier weer een gedeelte van ons «privacy» aan het verdwijnen is.

Gedaan met de stiekeme overtredingen die wij menen te mogen bedrijven wanneer er geen agent in het zicht is...

Tot slot begeleidde de Heer Commissaris Van Looveren ons voor een bezoek aan het museum van politie-uniformen en uitrusting, dat zich eveneens in het Centrum bevindt.

Dit museum geeft o.m. een overzicht van de evolutie in de uniformen onzer agenten.

Tot slot werd een frisse drink genomen in de cantine van het Centrum waar men een prachtig panorama over de Stad heeft, stad die die avond uiterst veilig en rustig was omdat zij zich bewust was van het feit dat boven op het dak van het Politiecentrum een vijftigtal advocaten haar in het oog hielden.

E. L.

Zaterdag 6 mei 1972 : De Vlaamse Conferentie bezoekt haar burgemeesters.

In het kader van dit nieuw initiatief dat de Conferentie heeft genomen, stond als eerste op de lijst : Burgemeester Imier, die ons een bezoek aan zijn Gemeente had aangeboden.

De uitbreiding die deze Gemeente heeft genomen resulteert in talrijke zeer progressieve verwezenlijkingen.

De Conferentie had het genoegen 2 van deze realisaties van dichtbij te bekijken. Een eerste is het prachtige zwembad dat op het einde van deze maand zal geopend worden. Alle laatste moderne snuffjes zijn in dit bad voorzien en de jeugd van Schoten zal zich zeker kunnen verheugen in het feit dat zij gebruik kan maken van een der modernste zwembaden in dit land. Benevens het 25-meter bad werden nog een turnzaal, sauna, e.a. lokalen voor sportbeoefening in dit complex voorzien.

Hierna begeleidde Mr. Imier de Conferentie naar het Instituut voor waterzuivering.

Deze uiterst nuttige verwezenlijking zorgt ervoor dat een groot gedeelte van het gepolueerde water in de Gemeente wordt gezuiverd en aldus terug in omloop gebracht. Een zeer wetenschappelijk gefundeerde technische uitleg werd ons verschaft door de Directie van deze Instelling.

De Gemeente Schoten levert hiermede baanbrekend werk en het is te hopen dat binnen afzienbare tijd deze centra overal zullen opduiken. De afvalprodukten die na de zuivering van het water overblijven worden aangewend als meststoffen, zodat enerzijds strijd geleverd wordt tegen de waterbevuiling en anderzijds een goedkope meststof wordt bekomen.

Na deze uiterst interessante bezoeken werden wij ontvangen in het Kasteel van Schoten waar Burgemeester en College ons een schitterende receptie aanboden.

Hier werd ons nogmaals duidelijk dat de Gemeente Schoten op alle gebied progressief denkt, zelfs voor wat de kwaliteit van de aangeboden dranken aangaat.

E. L.

Conferentie van de Jonge Balie te Hasselt.

De Conferentie van de Jonge Balie van Hasselt zal haar plechtige slotzitting houden op vrijdag, 26 mei 1972 te 18 uur in de zittingszaal B van het Gerechtshof te Hasselt.

Professor Dr. R. Vandeputte, Gouverneur van de Nationale Bank van België, zal spreken over : « Internationale Monetaire Vraagstukken ».

NOTARIAAT

Samenstelling van de Tuchtkamer der Notarissen van het Arrondissement Antwerpen.

Dienstjaar 1972-1973.

Voorzitter : Mr. Gommaar Van Oosterwijck ; Eerste Syndicus : Mr. Jean De Vroe ; Tweede Syndicus : Mr. Robert Van Wallegem ; Verslaggever : Mr. André Glorie ; Secretaris : Mr. Benoît Lamot ; Penningmeester : Mr. Romain Coppin ; Leden : Mrs. Florent Ceulemans, Jaak Mennes en Edward Van Put.

MEDEDELINGEN

Driejaarlijkse Prijs van het Antwerps Notariaat.

Het Antwerps Notariaat schrijft voor de vierde maal zijn Driejaarlijkse Prijs uit, toe te kennen aan de auteur of auteurs van een werk dat mag bestaan uit ingezonden manuscripten of uit een na 1 januari 1971 gepubliceerde verhandeling.

Het werk moet :

- een grondige studie vormen ;
- een oorspronkelijk karakter vertonen ;
- bijdragen tot de ontwikkeling van de rechtswetenschap ;
- van nut zijn voor het Belgisch Notariaat ;
- in het Nederlands opgesteld zijn.

De keuze van het onderwerp is vrij.

De werken dienen, uiterlijk op 31 december 1973, in drie exemplaren ingezonden te worden aan de Tuchtkamer der Notarissen van het Arrondissement Antwerpen, Koningin Elisabethlei, 10, te 2000 Antwerpen, alwaar ook het reglement waarin de andere voorwaarden zijn opgenomen, verkrijgbaar is.

Rijksuniversiteit te Gent.

Postgraduate leergang over economisch en financieel recht 1972.

Zoals ook verleden jaar zal door de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de R.U. Gent, onder de leiding van Prof. Dr. G. Schrans, tijdens de herfst 1972 een postgraduate leergang worden ingericht over economisch en financieel recht.

De colleges worden gehouden elke zaterdag van 14 oktober 1972 tot 16 december 1972 (met uitzondering van zaterdag 4 november 1972 en van zaterdag 11 november 1972) alsmede op vrijdag 10 november 1972.

Het programma van 1971 heeft zich in een grote bijval mogen verheugen (200 deelnemers), hetgeen wel toont dat deze leergang aan de noodwendigheden van de praktijk beantwoordt. De volledige tekst van alle colleges die in 1971 gedoceerd werden werd verzameld in een boek van 498 p. dat onder de titel « Economisch en Financieel Recht Vandaag » kan worden bekomen bij Uitgeverij Gakko s.v., St. Pietersnieuwstraat 107, te 9000 Gent, of door de boekhandel (550 fr).

Ziehier een bondig overzicht van de onderwerpen die tijdens het a.s. programma van de herfst 1972 zullen behandeld worden :

— Concentratie van ondernemingen in nationaal en Europees verband (Belgisch vennootschapsrecht ; kartelrecht ; fiscaal recht ; Europees vennootschapsrecht)

— Actuele problemen van industriële eigendom ; internationale licentie-overeenkomsten ; industriële eigendom in E.E.G.-perspectief

— Praktische verzekeringsproblemen van de onderneming : verzekering van het bedrijfsrisico (consequential loss) ; de kredietverzekering in internationaal verband

— De reglementering van de handelspraktijken : handelsvoorlichting en publiciteit, de verkoopsmethodes, de onrechtmatige mededinging, de sancties

— Naar nieuwe structuren in de onderneming : eigendom, erfrecht en gezag in de onderneming ; de Franse ervaring inzake « participation »

— De nieuwe contractpatronen van de industriële maatschappij : leasing, franchising, factoring, engineering

— Internationale monetaire problemen : het internationaal monetair stelsel ; het internationaal betalingsverkeer

— Fiscaliteit : fiscale problemen van de belegging in onroerende goederen (evolutie van traditionele naar nieuwe beleggingsvormen, o.a. vastgoedcertificaten)

— Juridische problemen van het beleid inzake economische expansie.

De uitnodigingen worden begin september verzonden. Wie intussen belangstelling heeft, neme contact met : Prof. Dr. G. Schrans, Faculteit der Rechtsgeleerdheid, Rijksuniversiteit Gent, Universiteitstraat 2, 9000 Gent.

Interuniversitair Centrum voor Rechtsvergelijking.

Professor René-Jean Dupuly, directeur van het « Institut du Droit de la Paix et du Développement - Université de Nice », secretaris-generaal van de « Hague Academy of International Law », zal een voordracht houden met als onderwerp : « La remise en question du droit de la mer », op woensdag 7 juni te 17.30 uur, ten zetel van het Interuniversitair Centrum voor Rechtsvergelijking, Jan Jacobsplein 11 te Brussel.

Reservatie gewenst (tel. 02/12.05.54).

Derde Europees Binnenscheepvaart Congres

Programma

Donderdag, 8-6-1972 :

14.00 : Opening van de vergadering, aanvang der discussies.

18.00 : Ontvangst ten stadhuize.

20.00 : Vrij.

Vrijdag, 9-6-1972 :

9.00-12.00 : Voortzetting van de discussies met antwoord der praeadviseurs.

13.00-18.00 : Havenrondvaart met lunch aan boord.

20.00 : Diner in de zaal de Boeck.

Algemene inlichtingen.

Organisatie

Het Congres wordt georganiseerd door het Instituut voor het Transport langs de Binnenwateren (ITB), het Europees Studie- en Informatiecentrum (ESIC) en het « Comité pour l'Etude du Droit International Fluvial » (CEDIF).

De wetenschappelijke leiding berust bij Dr. P. Smeesters, rechtskundig adviseur bij het Ministerie van Verkeerswezen en Post, Telegraaf en Telefoon, afgevaardigde-beheerder van het Instituut voor het Transport langs de Binnenwateren (ITB), lid van het « Comité pour l'Etude du Droit International Fluvial » (CEDIF).

Onderwerpen

Twee zeer actuele internationale thema's worden behandeld :

- a) de juridische problematiek van de duwvaart,
- b) de economische gevolgen van de Rijn-Main-Donau verbinding.

Praeadviezen

Over beide onderwerpen zal vóór het Congres een praeadvies verschijnen. De publicatie ervan wordt verzorgd door het tijdschrift « Europees Vervoerrecht ». Het sub (a) bedoelde onderwerp zal behandeld worden door Dr. Heinz Wassermeyer, advocaat te Keulen en het sub (b) bedoelde onderwerp door Dr. W. F. Van Gunsteren, voorzitter van het « Union Internationale de la Navigation Fluviale » (UNIF).

Plaats van het Congres

Het Congres wordt gehouden in de « Arenbergschouwburg » in het centrum van Antwerpen, Arenbergstraat. Een gereserveerde parkeerterrein wordt voorzien.

Deelnemers

Iedereen die geïnteresseerd is in de binnenscheepvaart en de behandelde onderwerpen in het bijzonder kan zich als deelnemer voor het Congres opgeven. Het inschrijvingsgeld bedraagt 2.000,— BF per deelnemer. Hierin zijn begrepen de kosten van de praeadviezen (speciaal nummer van het tijdschrift « Europees Vervoerrecht ») alsmede de kosten van het diner en de boottocht met lunch, welke in het programma zijn opgenomen.

Het inschrijvingsgeld voor de personen die U vergezellen bedraagt 1.200,— BF per persoon en geeft recht op het diner, de boottocht met lunch en een speciaal programma (stadsbezoek met gids).

Talen

De congrestartalen zijn Nederlands, Frans, Duits; er is simultaan vertaling in deze drie talen.

Inschrijving

De inschrijving kan geschieden door middel van het aan deze brochure gehechte inschrijvingsformulier onder gelijktijdige overmaking van het inschrijvingsgeld van 2.000 BF (+ 1.200 BF per vergezellende persoon) aan de Kredietbank (rekening nummer 435-0249071-57) met de vermelding « 3^e Europees Binnenscheepvaartcongres ».

Na ontvangst van het inschrijvingsformulier en het inschrijvingsgeld worden de deelnemerskaart en de praeadvies toegezonden.

De inschrijving moet zo vlug mogelijk geschieden.

TIJDSCHRIFTEN

Arresten en adviezen van de Raad van State, nov.-dec. 1971

Rechtspraak.

Tijdschrift voor bestuurswetenschappen en publiekrecht, 27e jaargang - nr. 2.

H. Coremans, Pleidooi voor een strakke begripsbepaling van het bestuursgeschil. — Dr. J. P. Duyverman, Gemeentelijke openbaarheid en Staatsburgerschap. — J. Suetens, De afdeling wetgeving van de Raad van State en de grondwet. — L. Prakke, Hernieuwing van de wetgeving betreffende de organisatie van de rechterlijke macht. — F. Morissens, Bevordering door verhoging van graad. Invloed van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. — F. Beirnaert, gemeentewezen. — Rechtspraak.

Jura Falconis, 8 jaargang - nr. 4.

J. Meyers, Een staatsrechtelijk alternatief: onschendbaarheid van de wet of rechterlijke toetsing aan de grondwet. — C. De Busschere, De bescherming van de handelsnaam en de maatschappelijke benaming, en het verlies van deze bescherming door niet te reageren op inbreuken. — M. van den Busch, Rechten en vrijheden van de minderjarigen. — H. Dubois, Beschouwingen omtrent de fiscale fraude inzake B.T.W.. — L. Neefs, Recht en Sociologie. Gesprek over een verstandhouding.

Europees Vervoerrecht, Vol. VII - nr. 2.

Lars Gorton, Freight forwarders and intermodal carriage in American administrative legislation. — Rechtspraak.

Nederlands Juristenblad, Jaargang 1972 - afl. 20.

Prof. mr. H.V. Jessurum d'Oliveira, Verhaal in afleveringen. — Prof. Mr. A. Schadee, Een nieuwe AVC. — Prof. Mr. A.V.M. Struycken c. s, Nadere overwegingen omtrent de wetgeving inzake abortus provocatus. — Prof. Mr. A. R. Bloembergen, De Dot-studie voltooid. — Mr. Maria F. V. Pleijsier, Een pleidooi voor de bureaus van consultatie. — Prof. Mr. J. M. van Bemmelen, Criminaliteitscijfers in de VS.

nr. 25.

Mr. L. Hardenberg, De wet, het gebruik en de kosten. — Mr. C.A.J.H. Kortmann, Een onbevredigende uitspraak. — M. P. Groeneboom, « Lessen van Lages » misbruikt. — Nederlandse Vereniging voor Zee- en lucht-recht. — Boekaankondigingen.

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris- ambt en Registratie, 103e jaargang - 5173.

Mr. J. B. M. Roes, Het recht van hypotheek in het gewijzigd ontwerp voor boek III N.B.W. — Mr. J.J. Verseput, Overzicht der Nederlandse rechtspraak: beslissingen inzake inkomstenbelasting (onderneming) I. — Berichten en mededelingen.

Nr. 5174

Mr. J.B.M. Roes, Het recht van hypotheek in het gewijzigd ontwerp voor Boek N.B.W. (II, slot). — Mr. J.J. Verseput, Overzicht der Nederlandse rechtspraak: Beslissingen inzake inkomstenbelasting (onderneming) (II). — Berichten en mededelingen.

Vennootschappen, Verenigingen en Stichtingen.

Algemeen deel, Supplement 18. — Band B, Supplement 22.

Journal des Tribunaux, 87e jaargang - nr. 4786.

Chronique de jurisprudence. Michel Grégoire, Petits héritages (1949-1967). — Jurisprudence. — Chronique judiciaire.

Mouvement communal, 1972 - nr. 4.

Editorial. — La participation des citoyens à la politique communale. — J. Dams, La dégradation extraordinaire de la voirie communale par le charroi industriel lourd.

Recueil Dalloz Sirey, 1972 - 10e cahier.

Bernard Derrida, La nouvelle législation pénale du chèque (Le régime provisoire). — Notes: R. L. Juridiction compétente pour ordonner la levée de scellés demandée par le propriétaire de l'immobile où était exploité un hôtel fermé par ordre du juge répressif. — J.M.R., Nature et régime juridique de la peine d'emprisonnement assortie d'un sursis partiel: amnistie et exécution de la peine en cas de condamnation nouvelle. — Albert Chavanne, L'imitation frauduleuse de marque par confusion de préfixes ou de suffixes. — Hélène Sinay, L'ouverture de l'action en réalisation judiciaire des contrats de travail des représentants du personnel, nonobstant l'absence des formalités protectrices préalables. Les comportements des grévistes au cours de grèves avec occupation des locaux. — Jurisprudence. — Législation.

Revue du droit public et de la science politique en France et à l'étranger, 1972 - nr. 2.

P.M. Gaudemet, Le contrôle financier des entreprises publiques. — Bernard Brachet, La crise du fédéralisme, canadien et le problème québécois. — Jacques Ballaloud, Suisse. Les élections du 31 octobre 1971 et le régime politique. — Annie Krieger, Pakistan. Le parti populaire du Pakistan. — Claude Emeri et Jean-Marie Cotteret, Vie et Droit parlementaires. — Analyses de jurisprudence. — Bibliographie.